

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2024

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Handhaving	7
Omgevingsrecht	9
Omgevingswet	9
Wabo	13
8.40- en 8.42-AMvB's	17
Natuurbescherming	18
Erfgoedwet	19
Werkloosheid	20
Volksverzekeringen	22
Bestuursrecht overig	22
Algemene verordening gegevensbescherming	22
Paspoortwet	23
Wegenverkeerswet	25
Wet open overheid / Wet openbaarheid van bestuur	27
Vreemdelingenrecht	31
Medisch advies	31
Vreemdelingenbewaring	32
Procesrecht	34

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2024, 359

MK HR, 05-04-2024, [ECLI:NL:HR:2024:515](#)

college van burgemeester en wethouders van Den Haag.

Awb 6:6, 6:7, 6:9, 6:11

VERSCHOONBARE TERMIJNOVERSCHRIJDING. Naheffingsaanslagen parkeerbelasting.

Verwijzing naar uitspraak grote kamer CBb van 30-01-2024 ([ECLI:NL:CBB:2024:31](#)). Voor zover het omstandigheden betreft die de belanghebbende persoonlijk betreffen, is er geen reden artikel 6:11 Awb te beperken tot de gevallen waarin de betrokkene feitelijk niet in staat is geweest het rechtsmiddel tijdig aan te wenden. Of artikel 6:11 Awb van toepassing is, zal per geval moeten worden beoordeeld, waarbij het erop aankomt of van deze belanghebbende onder de gegeven omstandigheden in redelijkheid kon worden gevergd om tijdig beroep in te stellen. Aan de belanghebbende van wie in redelijkheid niet kan worden gevergd om dit zelf te doen, kan niet zonder meer worden tegengeworpen dat hij iemand anders had kunnen verzoeken hem hierin bij te staan of te vertegenwoordigen, of dat hij binnen de termijn had kunnen volstaan met het indienen van een beroepschrift waarin nog niet de gronden van het beroep zijn opgenomen (een zogenoemd pro-forma beroepschrift).

Verder moet ook de vraag of het beroepschrift na overschrijding van de beroepstermijn is ingediend zo spoedig als dit redelijkerwijs kon worden verlangd, worden beantwoord aan de hand van de omstandigheden van het geval. De ontwikkelingen in de bestuursrechtspraak geven aanleiding nu te bepalen dat de termijn daarvoor in beginsel verstrijkt zes weken nadat de omstandigheid die het tijdig instellen van beroep verhinderde, zich niet langer voordoet. Dit geldt voor alle zaken en in elk stadium van de behandeling, dus ook in zaken waarin het bestuursorgaan of een bestuursrechter in een eerdere fase van de procedure al een oordeel heeft gegeven over de verschoonbaarheid van de termijnoverschrijding en tegen dat besluit of die uitspraak een rechtsmiddel is aangewend waarop nog niet is beslist.

Het voorgaande geldt ook voor andere rechtsmiddelen waarop artikel 6:11 Awb van toepassing is.

JnB 2024, 360

MK ABRS, 10-04-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:1498](#)

college van burgemeester en wethouders van Veere.

Awb 1:2 lid 1

BELANGHEBBENDE. Weigering omgevingsvergunning realisatie twee recreatieappartementen. I.c. is [appellant sub 2] geen belanghebbende als bedoeld in artikel 1:2, eerste lid, van de Awb bij het besluit op bezwaar. Vastgesteld wordt dat [appellant sub 2] een concurrent is van [appellant sub 1], omdat hij net als [appellant sub 1] in Veere een woning verhuurt voor recreatief nachtverblijf. [appellant sub 2] en [appellant sub 1] zijn werkzaam in hetzelfde marktsegment en verzorgingsgebied. Het standpunt van het college dat de recreatiewoning van [appellant sub 2] een zogeheten Domburgse zomerwoning is met andere ruimtelijke gevolgen en dat [appellant sub 2] daarom geen concurrent is van [appellant sub 1], wordt niet gedeeld. De ruimtelijke gevolgen van dit type recreatiewoning zijn vergelijkbaar met die van de recreatiewoningen op het perceel. Verder wordt vastgesteld dat er op Walcheren zeer veel woningen voor recreatief nachtverblijf worden verhuurd. Gelet

hierop wordt geoordeeld dat [appellant sub 2] door de toevoeging van twee recreatiewoningen geen feitelijke gevolgen zal ondervinden op de verhuurkansen van zijn zomerwoning.

JnB 2024, 361

MK ABRS, 10-04-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:1508](#)

minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap, nu: zijn rechtsopvolger de staatssecretaris van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap.

Grondwet 5

Awb 1:3

Erfgoedwet 3.4, 9.3

BESLUIT. ERFGOEDWET. Afwijzing verzoek wijzigen Rijksmonumentenregister door het schrappen van 2 panden als monument. De Afdeling ziet aanleiding om terug te komen van wat is overwogen in de uitspraak van 30 september 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:3040](#). Uit de systematiek van de Awb volgt dat indien een ambtshalve beslissing van de staatssecretaris om het register te wijzigen een beschikking is, het verzoek van een belanghebbende om een zodanige beschikking te nemen een aanvraag is in de zin van artikel 1:3, derde lid, Awb. Uit artikel 1:3, tweede lid, Awb volgt dat de afwijzing van een dergelijke aanvraag een beschikking is. Dat in artikel 3.4 Erfgoedwet is bepaald dat de staatssecretaris ambtshalve een besluit kan nemen om het register te wijzigen, maakt dit niet anders. Daarmee wordt niet uitgesloten dat daartoe door een belanghebbende ook een aanvraag kan worden gedaan. De enkele stelling in de MvT bij artikel 3.4 van de Erfgoedwet dat een verzoek niet de status van een aanvraag heeft, is onvoldoende om af te wijken van de systematiek van de Awb. Hierbij is van belang dat het onwenselijk is dat tegen de ambtshalve wijziging van het register bij de bestuursrechter kan worden opgekomen, maar dat tegen de weigering om het register te wijzigen een belanghebbende zich zou moeten wenden tot de burgerlijke rechter.

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "" (JnB 2024, ...).

JnB 2024, 362

ABRS, 10-04-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:1509](#)

college van burgemeester en wethouders van Epe.

Awb 1:3 lid 1

BESLUIT. I.c. heeft [appellant] het college verzocht om vooroverleg over het indienen van een aanvraag om verlening van een omgevingsvergunning voor het bouwen van een kiosk op de locatie. In reactie hierop heeft het college bij brief aan [appellant] te kennen gegeven dat hij niet als belanghebbende de vereiste aanvraag kan indienen, omdat de gemeente eigenaar is van de locatie en geen toestemming wenst te verlenen voor het beoogde project. Geoordeeld wordt dat het college het daartegen door [appellant] gemaakte bezwaar terecht niet-ontvankelijk heeft verklaard, omdat die brief van het college niet op enig rechtsgevolg is gericht en daarom geen besluit is als bedoeld in artikel 1:3, eerste lid, van de Awb. Verder wordt geoordeeld dat de vaststelling door het college welk initiatief als uitgangspunt wordt genomen voor de ontwikkeling van een dagrecreatieve voorziening geen besluit is als bedoeld in artikel 1:3, eerste lid, van de Awb, omdat het college zijn bevoegdheid om dit vast te stellen niet aan het publiekrecht heeft ontleend. De vaststelling heeft plaatsgevonden in de

privaatrechtelijke sfeer en heeft, in samenhang met de daaropvolgende gesprekken, geleid tot een privaatrechtelijke overeenkomst.

JnB 2024, 363

MK ABRS, 10-04-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:1486](#)

college van burgemeester en wethouders van Waalre, appellant.

Awb 1:3, 6:2

Wegenverkeerswet 1994 (Wvw) 15

Besluit administratieve bepalingen inzake het wegverkeer (BABW) 5, 12

Reglement verkeersregels en verkeerstekens 1990 (RVV 1990) 68, 76, 79

BESLUIT. WEGENVERKEERSWET 1994. VERKEERSBESLUIT. SYSTEMATIEK BABW. Voor het plaatsen van verkeerslichten bij de fietsersoversteek nabij de Burgemeester Uijenstraat en het aanbrengen van de stopstrepen, hoefde het college i.c. geen verkeersbesluit te nemen. Daarmee is de mededeling dat geen verkeersbesluit hoeft te worden genomen, geen weigering een besluit te nemen. De mededeling dat er verkeerslichten geplaatst gaan worden moet, gelet op artikel 68, eerste lid, van het Rvv 1990, worden geacht mede te zijn gericht op het rechtsgevolg dat de in dat artikel genoemde geboden en het daarin genoemde verbod ter plaatse van kracht worden. Dit betekent dat sprake is van een publiekrechtelijke rechtshandeling en dat de e-mail een besluit is als bedoeld in artikel 1:3 van de Awb, waartegen bezwaar kan worden gemaakt.

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Wegenverkeerswet" (JnB 2024, 389).

JnB 2024, 364

MK Rechtbank Noord-Holland, 29-03-2024, [ECLI:NL:RBNHO:2024:3135](#)

gedeputeerde staten van Noord-Holland, verweerder.

Awb 1:3

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.2, 2.3, 2.7, 8.1 lid 2

BESLUIT. NATUURBESCHERMING. BEHEERPLAN. Vaststelling Natura 2000-beheerplan Oostelijke Vechtplassen 2022-2028. Eiseres is een drinkwaterbedrijf dat water wint in het Natura 2000-gebied Oostelijke Vechtplassen. De onderdelen van het beheerplan waartegen het beroep van eiseres zich richt, zijn geen besluit als bedoeld in artikel 1:3, eerste lid, Awb. De rechtbank verklaart zich daarom onbevoegd.

Zie in dit verband ook de samenvattingen van deze uitspraak onder de kopjes "Omgevingswet" (JnB 2024, 375) en "Natuurbescherming" (JnB 2024, 381).

JnB 2024, 365

ABRS, 10-04-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:1485](#)

het Centraal Bureau Rijvaardigheidsbewijzen (hierna: het CBR).

Awb 6:7

BEZWAARTERMIJN. I.c. is terecht geoordeeld dat [appellant] niet aannemelijk heeft gemaakt dat het aanvullend bezwaarschrift tijdig ter post is bezorgd. Voor zover [appellant] stelt dat de envelop niet van zijn gemachtigde afkomstig kan zijn, omdat op de poststempel de plaatsnaam Zwolle staat, geldt dat PostNL niet noodzakelijkerwijs een poststempel aanbrengt

in de plaats waar de post is opgehaald. Ook staat niet vast waar de gemachtigde het aanvullend bezwaarschrift ter post heeft bezorgd. Verder is de envelop gefrankeerd met een postzegel, en heeft de gemachtigde van [appellant] niet uitgesloten dat diens kantoor enveloppen voorziet van een postzegel indien geen frankeermachine wordt gebruikt. Het CBR heeft erkend dat de door het CBR aangebrachte codering op het aanvullend bezwaarschrift van 'AANGETEKEND' verwarrend is, maar heeft ook toegelicht dat dit uitsluitend betekent dat het de scan van de brief opgeslagen heeft, en niet dat deze brief aangetekend is ingekomen.

JnB 2024, 366

Voorzieningenrechter ABRS, 05-04-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:1422](#)

college van gedeputeerde staten van Noord-Brabant, verzoeker sub 1.

Awb 8:72 lid 5, 8:104 lid 4

VOORLOPIGE VOORZIENING. I.c. richten de hoger beroepen en daarmee samenhangende verzoeken van het college en [bedrijf] zich onder meer tegen de door de rechtbank getroffen voorlopige voorziening. Op grond van artikel 8:104, vierde lid, van de Awb, kan echter geen hoger beroep worden ingesteld tegen de voorlopige voorziening, bedoeld in artikel 8:72, vijfde lid, van de Awb. In zoverre zal de Afdeling zich naar verwachting onbevoegd verklaren om daar kennis van te nemen. Voor zover de verzoeken van het college en [bedrijf] zijn gericht tegen die door de rechtbank getroffen voorlopige voorziening, is ook de voorzieningenrechter dus niet bevoegd om daarover te oordelen.

JnB 2024, 367

MK CRvB, 22-01-2024, [ECLI:NL:CRVB:2024:613](#)

Awb 8:15

WRAKING. I.c. wordt het verzoek om wraking van de behandelend rechter niet in behandeling genomen. Uit de gang van zaken volgt dat verzoeker rauwelijks is overgegaan tot het verzoek om wraking. Verzoeker heeft - hoewel hij daartoe kennelijk in de gelegenheid was - niet eerst verzocht om uitstel van de zitting van waarop de behandelend rechter had kunnen beslissen, noch heeft verzoeker met het oog op de resterende korte periode tussen ontvangst van de uitnodiging en de zitting telefonisch contact gezocht met de griffie van de Raad. Ter zitting van de wrakingskamer heeft hij verklaard dat hij dit niet meer doet omdat hij hiermee slechte ervaringen bij een ander gerecht heeft gehad en hij niet achter de fouten van de overheid moet aanrennen. Het wrakingsmiddel is echter niet bedoeld om de behandeling ter zitting op een geplande zittingsdag te verhinderen en evenmin bedoeld om de Raad of de behandelend rechter te bewegen de door verzoeker gestelde problemen rondom aangetekende postverzending en -bezorging door PostNL op te lossen.

JnB 2024, 368

MK ABRS, 10-01-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:1487](#)

Awb 8:77, 8:79, 8:119

HERZIENING. Afwijzing verzoek om herziening. Wat [verzoeker] i.c. heeft aangevoerd, zijn geen nieuwe feiten die na de uitspraak aan het licht zijn gekomen. Zijn gronden zijn met name gericht op heropening van het debat, waarvoor het rechtsmiddel van herziening niet is bedoeld. Daarom bestaat geen aanleiding voor herziening.

UITSPRAAK. Ter voorlichting wordt onder meer het volgende opgemerkt over het betoog van [verzoeker] over het ontbreken van de handtekeningen van de rechter en de griffier in de verzonden uitspraak. In de praktijk blijft de originele, getekende uitspraak van de Afdeling onderdeel van het dossier. Dat de originele uitspraak is ondertekend, volgt uit de vermelding "w.g", wat betekent: was getekend, op het afschrift van de uitspraak. In de begeleidende brief van de griffier die partijen ontvangen bij het afschrift is vermeld dat het gaat om een kopie.

EVENREDIGHEID. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 1 maart 2023, [ECLI:NL:RVS:2023:772](#). Over eventuele contra-legemtoepassing van het evenredigheidsbeginsel wordt geoordeeld dat de door [verzoeker] gestelde bijzondere omstandigheden niet meebrengen dat toepassing van artikel 8:119, eerste lid, van de Awb, zozeer in strijd is met algemene rechtsbeginselen of (ander) ongeschreven recht dat die toepassing achterwege dient te blijven. Ook dit betoog houdt in de kern een heropening van het debat in op een wijze waarvoor het rechtsmiddel van de herziening niet is bedoeld.

Zie ook de uitspraken van dezelfde datum inzake nrs. [ECLI:NL:RVS:2024:1490](#), [ECLI:NL:RVS:2024:1493](#), [ECLI:NL:RVS:2024:1494](#) en [ECLI:NL:RVS:2024:1496](#).

JnB 2024, 369

MK Rechtbank Oost-Brabant, 05-04-2024, [ECLI:NL:RBOBR:2024:1411](#)

college van burgemeester en wethouders van Asten, verweerder.

Awb 8:22 lid 1

Burgerlijk Wetboek 3:6

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht 2.25

PARTIJ. Weigering omgevingsvergunning. I.c. is het beroep van [eiser 1] is niet-ontvankelijk. Er is sprake van een rechtsvordering die de failliete boedel raakt. [Eiser 1] was daarom niet gerechtigd om, parallel aan het beroep van zijn curator, zelfstandig beroep in te stellen tegen de geweigerde omgevingsvergunning. Dat [eiser 1] een verzoek om schadevergoeding wil indienen wegens onrechtmatige daad tegen het college als mocht blijken dat de omgevingsvergunning ten onrechte is geweigerd en het bedrijf eisers levenswerk is, leidt niet tot een ander oordeel. [Eiser 2] heeft terecht gesteld dat het aan de curator is om eventueel een actie uit onrechtmatige daad in te stellen.

JnB 2024, 370

ABRS, 10-04-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:1480](#)

Belastingdienst/Toeslagen.

Awb 8:77

UITSPRAAK. Hoewel [appellante] i.c. terecht betoogt dat de rechtbank de woonplaats verkeerd heeft opgenomen in haar uitspraak, leidt dit niet tot een vernietiging daarvan. De verkeerde aanduiding van de woonplaats door de rechtbank is namelijk een kennelijke verschrijving die niet leidt tot een misverstand over de identiteit van [appellante]. Uit de weergegeven besluitvorming en de bespreking van de beroepsgronden blijkt dat het oordeel van de rechtbank over [appellante] gaat. Uit de toezending van de uitspraak aan [appellante] blijkt verder dat deze geadresseerd is aan het adres van [appellante] in Meerssen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB 2024, 371

MK ABRS, 10-04-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:1483](#)

college van burgemeester en wethouders van Veldhoven.

Bouwbesluit 2012 1.26, 7.22

HANDHAVING. BOUWBESLUIT. SLOOPWERKZAAMHEDEN. ASBEST. OVERTREDING.

Spoedeisende bestuursdwang en last onder dwangsom. Uit de Nota van toelichting bij artikel 7.22 van het Bouwbesluit blijkt dat dit artikel kan worden toegepast indien asbest bevattende materialen of restanten zich in een zodanige staat bevinden dat het risico op verspreiding van asbestvezels te vrezen valt. I.c. heeft het college geen onderbouwing gegeven voor zijn veronderstelling dat er een mogelijk ontoelaatbaar verhoogd gezondheidsrisico bestond in het pand. Dat er sprake was van een overtreding van artikel 7.22 van het Bouwbesluit is niet gebleken. **OVERTREDER. FUNCTIONEEL DADERSCHAP.** Verwijzing naar ABRS 31-05-2023 [ECLI:NL:RVS:2023:2067](#) en [ECLI:NL:RVS:2023:2071](#). I.c. heeft het college onvoldoende gemotiveerd dat de vennootschap als overtreder van artikel 1.26 van het Bouwbesluit kan worden aangemerkt. Als de vennootschap zelf niet als overtreder kan worden aangemerkt, kan, gelet op artikel 51, tweede lid, van het Wetboek van Strafrecht, waarnaar artikel 5:1, derde lid, verwijst, aan de feitelijk leidinggever van die vennootschap in die hoedanigheid ook geen last onder dwangsom worden opgelegd en kunnen op hem evenmin de kosten van bestuursdwang worden verhaald.

JnB 2024, 372

ABRS, 19-04-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:1495](#)

college van burgemeester en wethouders van Almere.

bestemmingsplan "Grote Markt, Almere Stad"

HANDHAVING. OVERTREDING. BESTEMMINGSPAN. GEBRUIKSOVERGANGSRECHT. Om te kunnen vaststellen of de bewoning van het pand door het overgangsrecht wordt beschermd, moet i.c. door Almere Invest aannemelijk zijn gemaakt dat dit gebruik al bestond op de peildatum en daarna is voortgezet. Anders dan Almere Invest meent, gaat het er niet alleen om dat het pand bestemd en geschikt moet zijn geweest om als woning te worden gebruikt, maar moet het pand ook daadwerkelijk voor bewoning gebruikt worden op het peilmoment. De rechtbank heeft daarom terecht geconcludeerd dat het overgangsrecht niet van toepassing is. **VERTROUWENSBEGINSEL.** Almere Invest mocht i.c. de gerechtvaardigde verwachting hebben dat het college niet zou handhaven tegen het gebruik van het pand voor bewoning om de enkele reden dat wonen niet onder het overgangsrecht zou vallen. Het college heeft zich vanaf 2010 tot het besluit op bezwaar van 4 juni 2020 namelijk consequent op het standpunt gesteld dat het gebruik van de verdiepingen van het pand voor wonen op grond van het overgangsrecht mocht en heeft op die basis eerdere handhavingsverzoeken steeds afgewezen.

[...] 2.1. Op [...] hebben derde-belanghebbenden het college verzocht om handhaving tegen de gedeeltelijke bewoning van het pand. Het college heeft bij besluit van [...] het verzoek afgewezen

omdat het gebruik van de verdiepingen van het pand als woning volgens hem onder het overgangsrecht van bestemmingsplan "Grote Markt Almere Stad" valt. Na bezwaar van derde-belanghebbenden heeft het college op 4 juni 2020 het besluit van 9 augustus 2019 herroepen en bepaald dat alsnog handhavend wordt opgetreden tegen de bewoning van het pand. De rechtbank heeft het beroep van Almere Invest tegen dat besluit ongegrond verklaard.

[...] Valt het gebruik onder het gebruiksovergangsrecht?

[...] 4.1. Artikel 10, aanhef en onder d, van de planregels luidt:

"Het gebruik van grond en bouwwerken dat bestond op het tijdstip van inwerkingtreding van het bestemmingsplan en hiermee in strijd is, mag worden voortgezet."

Artikel 10, aanhef en onder f, van de planregels luidt:

"Indien het gebruik, bedoeld in lid d, na het tijdstip van inwerkingtreding van het plan voor een periode langer dan een jaar wordt onderbroken, is het verboden dit gebruik daarna te hervatten of te laten hervatten."

4.2. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen, bijvoorbeeld in de uitspraak van 1 december 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:2677](#), rust in beginsel op degene die een beroep doet op het overgangsrecht de plicht om aannemelijk te maken dat dit van toepassing is. Om te kunnen vaststellen of de bewoning van het pand door het overgangsrecht wordt beschermd, moet derhalve door Almere Invest aannemelijk zijn gemaakt dat dit gebruik al bestond op de peildatum en daarna is voortgezet. Anders dan Almere Invest meent, gaat het er niet alleen om dat het pand bestemd en geschikt moet zijn geweest om als woning te worden gebruikt, maar moet het pand ook daadwerkelijk voor bewoning gebruikt worden op het peilmoment. Uit de BRP blijkt dat van 18 september 2009 tot 16 juni 2010 niemand in het pand stond ingeschreven. Tegenover dit aanknopingspunt dat er in die periode geen bewoners in het pand waren, heeft Almere Invest geen stukken overgelegd waaruit blijkt dat het pand wel werd bewoond op 23 februari 2010. Zij heeft daarom niet aannemelijk gemaakt dat het pand op de peildatum daadwerkelijk werd bewoond. Dat in de "Inventarisatie bestaande woonfuncties Grote Markt", als Bijlage 2 behorende bij het bestemmingsplan "Centrum Almere Stad", staat dat het pand altijd bewoond is geweest sinds de jaren 90 maakt niet dat het aannemelijk is dat het pand op de peildatum werd bewoond, omdat niet blijkt waar dit op gebaseerd is waardoor de juistheid niet is vast te stellen. Het feit dat het pand tot 18 september 2009 jarenlang door Alliantie is gebruikt voor bewoning door huurders, en op 16 juni 2010 door Almere Invest is gebruikt voor bewoning door huurders, maakt ook niet dat het pand op de peildatum op deze manier werd gebruikt. Uit de stukken en het verhandelde ter zitting is namelijk duidelijk geworden dat het pand op de peildatum immers ongeveer 5 maanden leegstond, en het zou nog grofweg 4 maanden duren voordat het pand weer bewoond werd. Dat het minder dan een jaar heeft geduurd voordat het pand weer werd gebruikt voor bewoning maakt niet dat het pand onder het overgangsrecht valt. Dat komt omdat pas aan artikel 10, aanhef en onder f, van de planregels kan worden toegekomen, als is voldaan aan artikel 10, aanhef en onder d, van de planregels, en dat is niet het geval. De rechtbank heeft daarom terecht geconcludeerd dat het overgangsrecht niet van toepassing is. [...]

[...] Vertrouwensbeginsel

[...] 5.3. De Afdeling overweegt dat het college met bovenstaande gedragingen vertrouwen heeft geschapen bij Almere Invest. Het college heeft zich vanaf 2010 tot het besluit op bezwaar van 4 juni 2020 namelijk consequent op het standpunt gesteld dat het gebruik van de verdiepingen van het pand voor wonen op grond van het overgangsrecht mocht en heeft op die basis eerdere handhavingsverzoeken steeds afgewezen. Van gewijzigde feiten op basis waarvan het college in het besluit van 20 juni 2020 wel tot handhaving is overgegaan, is niet gebleken. Er zijn dus aan het college toe te rekenen uitlatingen en gedragingen gedaan waaruit Almere Invest redelijkerwijs mocht

afleiden dat het college tegen bewoning van het pand niet zou optreden. Almere Invest mocht daarom de gerechtvaardigde verwachting hebben dat het college niet zou handhaven tegen het gebruik van het pand voor bewoning om de enkele reden dat wonen niet onder het overgangsrecht zou vallen.

5.4. Dat sprake is van gerechtvaardigde verwachtingen betekent niet dat daaraan altijd moet worden voldaan. Andere belangen, zoals het algemeen belang of de belangen van derden, kunnen zwaarder wegen. Het college heeft in zijn besluit van 4 juni 2020 niet gemotiveerd welke andere belangen zwaarder zijn dan de gerechtvaardigde verwachtingen. Het college heeft onvoldoende gemotiveerd waarom het ondanks de bij Almere Invest gewekte verwachtingen het besluit van 9 augustus 2019 heeft herroepen. De rechtbank heeft dit niet onderkend. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Omgevingswet

JnB 2024, 373

Voorzieningenrechter ABRS 08-04-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:1439](#)

college van gedeputeerde staten van Noord-Holland, verweerder.

Omgevingswet 5.1

Besluit activiteiten leefomgeving 16.7, 16.9

Ontgrondingenwet 3, 10

Omgevingsverordening Noord-Holland 2022

OMGEVINGSWET. OVERGANGSRECHT. INWERKINGTREDING. ONTGRONDINGSACTIVITEIT. VERGUNNINGVRIJ. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter bestaat gereede twijfel over de beantwoording van de vraag of de ontgroning die betrokkene wil uitvoeren sinds 1 januari 2024 onder de werking van de Omgevingswet omgevingsvergunningvrij kan worden uitgevoerd. Deze vraag dient in de bodemprocedure te worden beantwoord.

[...] 5.1. Ingevolge artikel 5.1, eerste lid, van de Omgevingswet is het verboden om zonder omgevingsvergunning een ontgrondingsactiviteit uit te voeren. In artikel 16.7 van het Bal is bepaald in welke gevallen het verbod van artikel 5.1 van de Omgevingswet niet geldt. Dat is onder meer het geval als het gaat om ontgronden voor het treffen van een maatregel uit een omgevingsplan, voor zover het gaat om het aanleggen, veranderen of verwijderen van een plein, weg, spoorweg of luchthaven.

Op grond van artikel 16.9 van het Bal kunnen in een provinciale omgevingsverordening in aanvulling op de gevallen die in artikel 16.7 van het Bal zijn genoemd andere vergunningvrije gevallen worden opgenomen als dat doelmatig en doeltreffend is. In de Omgevingsverordening Noord-Holland 2022 is zo'n vergunningvrij geval opgenomen. In artikel 4.58, tweede lid, staat dat het verbod om zonder omgevingsvergunning een ontgrondingsactiviteit te verrichten niet geldt voor zover het gaat om, voor zover hier van belang, het aanleggen, veranderen of verwijderen van een haven.

5.2. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter bestaat gereede twijfel over de beantwoording van de vraag of de ontgroning die Larendael wil uitvoeren sinds 1 januari 2024 onder de werking van de Omgevingswet omgevingsvergunningvrij kan worden uitgevoerd. Hij wijst er in dit verband - zonder enige pretentie van volledigheid - op dat het de vraag is of de vergunde ontgroning kan

worden aangemerkt als een ontgrondingsactiviteit als bedoeld in artikel 16.6 van het Bal. Voorts is van belang dat artikel 16.7 van het Bal verlangt dat het gaat om een ontgroning voor het treffen van een maatregel uit een omgevingsplan. De voorzieningenrechter betwijfelt of het enkele feit dat, zoals Larendael aanvoert, het Omgevingsplan gemeente Amsterdam het wijzigen van land naar water planologisch toestaat, voldoende is om aan te nemen dat hier sprake is van een ontgroning voor het treffen van een maatregel uit het omgevingsplan. De voorzieningenrechter wijst er verder op dat het, in artikel 4.58, tweede lid, van de Omgevingsverordening opgenomen vergunningvrije geval, gaat over het aanleggen of veranderen van een haven. Het is de vraag of het ontgronden om het in- en uitvaren uit een droogdok mogelijk te maken daaronder valt. Omdat gereede twijfel bestaat over de beantwoording van de vraag of de ontgroning die Larendael wil uitvoeren onder de Omgevingswet omgevingsvergunningvrij kan worden uitgevoerd, ziet de voorzieningenrechter geen aanleiding om het college en Larendael te volgen in hun standpunt dat met het verzoek geen spoedeisend belang is gediend. [...]

JnB 2024, 374

Rechtbank Midden-Nederland, 10-04-2024, [ECLI:NL:RBMNE:2024:2156](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Huizen.

Omgevingswet 2.4, 2.7 lid 1, 5.1 lid 1 aanhef en onder a, 22.8

Omgevingsbesluit 2.1a

Erfgoedwet 3.16 lid 1

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.2 lid 1 aanhef en onder b

Verordening Fysieke Leefomgeving Huizen 2022 (verordening) 2.2

OMGEVINGSWET. OVERGANGSRECHT. ERFGOEDWET. ERFGOEDVERORDENING. OMGEVINGSPLAN. VERGUNNINGPLICHT. OMGEVINGSPLANACTIVITEIT. Weigering aanwijzing gemeentelijk monument. Uit het overgangsstelsel volgt dat vergunning- of ontheffingplichten die krachtens artikel 2.2, eerste of tweede lid, van de Wabo werden aangemerkt als een Wabo-omgevingsvergunningplicht, in de periode van 1 januari 2024 tot 1 januari 2032 worden aangemerkt als een omgevingsvergunningplicht voor een omgevingsplanactiviteit op grond van artikel 5.1, eerste lid, aanhef en onder a, van de Omgevingswet. Voor het slopen, verstoren of wijzigen van een gemeentelijk monument waarop de vergunningplicht van artikel 2.2, eerste lid, aanhef en onder b van de Wabo van toepassing was, betekent dit dat daarvoor een omgevingsvergunning nodig blijft. Het belang van eiseres bij de aanwijzing is gelegen in het ontstaan van die vergunningplicht.

[...] 1. Eiseres heeft het college verzocht om de Sint Vituskerk aan de Hooghuizenweg 36 in Huizen (de Vituskerk) te plaatsen op de gemeentelijke monumentenlijst.

1.1. Het college heeft deze aanvraag met het besluit van 8 maart 2023 afgewezen. [...]

[...] 2. Op grond van artikel 3.16, eerste lid, van de Erfgoedwet, kan de gemeenteraad een erfgoedverordening vaststellen. De mogelijkheid om een pand als gemeentelijk monument aan te wijzen is geregeld in artikel 2.2 van de Verordening Fysieke Leefomgeving Huizen 2022 (de verordening). De verordening moet voor zover deze bepalingen bevat over de aanwijzing tot gemeentelijke monument worden aangemerkt als erfgoedverordening in de zin van artikel 3.16, eerste lid, van de Erfgoedwet.

De erfgoedverordening blijft tot 1 januari 2032 gelden voor gemeentelijke monumenten

3. Op 1 januari 2024 zijn de Omgevingswet en de onderliggende regelingen in werking getreden. Op grond van artikel 2.4 van de Omgevingswet stelt de gemeenteraad voor het gehele grondgebied van de gemeente één omgevingsplan vast waarin regels over de fysieke leefomgeving worden

opgenomen. Op 1 januari 2032 treedt artikel 2.8, onderdeel B, van de Invoeringswet Omgevingswet in werking.¹ Op grond van deze bepaling wordt artikel 3.16 van de Erfgoedwet gewijzigd en wordt na het tweede lid een lid ingevoegd dat luidt dat de erfgoedverordening geen regels bevat over de fysieke leefomgeving als bedoeld in artikel 2.4 van de Omgevingswet.

4. De rechtbank overweegt dat een regeling voor de aanwijzing van onroerende zaken als monument over de fysieke leefomgeving gaat, als bedoeld in artikel 2.4 van de Omgevingswet. Uit de hiervoor genoemde bepalingen volgt dan ook dat gemeenteraden uiterlijk op 1 januari 2032 moeten hebben geregeld dat een regeling over de aanwijzing tot gemeentelijk monument niet meer in een gemeentelijke erfgoedverordening is opgenomen. Als zij zo'n regeling willen handhaven, moeten zij die voor die tijd in het gemeentelijke omgevingsplan opnemen, met de mogelijkheid om daaraan een vergunningplicht voor een omgevingsplanactiviteit te koppelen. Tot 1 januari 2032 kunnen gemeentelijke monumenten nog worden aangewezen op grond van een erfgoedverordening. De rechtbank beoordeelt de weigering om dat in deze zaak te doen dan ook aan de hand van de bestaande regeling van de gemeente Huizen. Het omgevingsplan speelt in die beoordeling geen rol.

Omgevingsvergunningplicht voor omgevingsplanactiviteit bij gemeentelijk monument

5. Op 1 januari 2024 is de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) ingetrokken. Daarmee zijn ook de bepalingen over het slopen, verstoren of wijzigen van een gemeentelijk monument waarop de vergunningplicht van artikel 2.2, eerste lid, aanhef en onder b van de Wabo van toepassing was, ingetrokken. Daarmee komt de vraag op of met de inwerkingtreding van de Omgevingswet een op grond van een erfgoedverordening aangewezen gemeentelijk monument tot 1 januari 2032 met vergelijkbare beperkingen wordt geconfronteerd als de beperkingen die tot 1 januari 2024 uit de Wabo voortvloeiden. De beantwoording van deze vraag is relevant om vast te kunnen stellen of eiseres (nog steeds) procesbelang heeft bij deze beroepsprocedure. De rechtbank wijst in dit kader op de volgende overgangsregeling.

6. Op grond van artikel 5.1, eerste lid, aanhef en onder a, van de Omgevingswet is het verboden zonder omgevingsvergunning een omgevingsplanactiviteit te verrichten. Artikel 22.8 van de Omgevingswet bepaalt dat voor zover op grond van een bepaling in een gemeentelijke verordening een vergunning of ontheffing is vereist voor een geval waarin regels over de fysieke leefomgeving op grond van artikel 2.7, eerste lid, alleen in het omgevingsplan mogen worden opgenomen, een zodanige bepaling als een verbod geldt om zonder omgevingsvergunning een activiteit te verrichten als bedoeld in artikel 5.1, eerste lid, aanhef en onder a. Op grond van artikel 2.7, eerste lid, van de Omgevingswet kunnen bij algemene maatregel van bestuur gevallen worden aangewezen waarin regels over de fysieke leefomgeving alleen in het omgevingsplan mogen worden opgenomen. Op grond van artikel 2.1a van het Omgevingsbesluit worden voor de toepassing van artikel 22.8 van de Omgevingswet regels in een gemeentelijke verordening kort gezegd als regels als bedoeld in artikel 2.7, eerste lid, van de wet aangemerkt voor zover het gaat om regels over een activiteit als bedoeld in artikel 2.2 van de tot 1 januari 2024 geldende Wabo.

7. De rechtbank overweegt dat uit dit overgangsstelsel volgt dat vergunning- of ontheffingplichten die krachtens artikel 2.2, eerste of tweede lid, van de Wabo werden aangemerkt als een Wabo-omgevingsvergunningplicht, in de periode van 1 januari 2024 tot 1 januari 2032 worden aangemerkt als een omgevingsvergunningplicht voor een omgevingsplanactiviteit op grond van artikel 5.1, eerste lid, aanhef en onder a, van de Omgevingswet. Voor het slopen, verstoren of wijzigen van een gemeentelijk monument waarop de vergunningplicht van artikel 2.2, eerste lid, aanhef en onder b van de Wabo van toepassing was, betekent dit dat daarvoor een omgevingsvergunning nodig blijft. Het belang van eiseres bij de aanwijzing is gelegen in het ontstaan van die vergunningplicht.

[...] 22. Het beroep is gegrond omdat het bestreden besluit een motiveringsgebrek bevat.¹⁰ De rechtbank vernietigt daarom het bestreden besluit. De rechtbank laat de rechtsgevolgen van het bestreden besluit in stand.¹¹ Dit omdat het motiveringsgebrek hangende het beroep is hersteld en de alsnog gegeven motivering de rechterlijke toets kan doorstaan en de besluitvorming kan dragen. Dit betekent dat de weigering om de Vituskerk aan te wijzen als gemeentelijk monument in stand blijft. [...]

JnB 2024, 375

MK Rechtbank Noord-Holland, 29-03-2024, [ECLI:NL:RBNHO:2024:3135](#)

gedeputeerde staten van Noord-Holland, verweerder.

Omgevingswet

Aanvullingswet Natuur Omgevingswet 2.9

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.2, 2.3, 2.7, 8.1 lid 2

OMGEVINGSWET. INWERKINGTREDING. OVERGANGSRECHT. NATUURBESCHERMING. BEHEERPLAN. Vaststelling Natura 2000-beheerplan Oostelijke Vechtplassen 2022-2028. Op 1 januari 2024 zijn de Omgevingswet en de Aanvullingswet Natuur Omgevingswet in werking getreden. Uit artikel 2.9, tweede lid, sub a, van de Aanvullingswet Natuur Omgevingswet volgt dat als het bestuursorgaan voor de inwerkingtreding van de Omgevingswet een ontwerp ter inzage heeft gelegd van een besluit dat is voorbereid met toepassing van afdeling 3.4 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb), het oude recht van toepassing blijft tot het besluit onherroepelijk is indien tegen dit besluit beroep openstaat. Verweerder heeft bij de vaststelling van het beheerplan de voorbereidingsprocedure van afdeling 3.4 Awb toegepast op grond van artikel 2.3, eerste lid, Wnb. Onderdelen van dit beheerplan zijn voor beroep vatbaar en het beheerplan is nog niet onherroepelijk, zodat de rechtbank concludeert dat in deze zaak het oude recht van toepassing is.

Zie in dit verband ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kop "Algemeen bestuursrecht" (JnB 2024, 364) en "Natuurbescherming" (JnB 2024, 381)

JnB 2024, 376

MK Rechtbank Midden-Nederland, 13-03-2024, [ECLI:NL:RBMNE:2024:1571](#)

college van gedeputeerde staten van de provincie Utrecht, verweerder.

Omgevingswet 5.1 lid 2 onder b

Invoeringswet omgevingswet 4.13 lid 1 en 2

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder e

OMGEVINGSWET. OVERGANGSRECHT. WABO-milieu. Betekenis gewijzigde voorschriften onder de Omgevingswet. Op 1 januari 2024 is de Wabo ingetrokken en is de Omgevingswet in werking getreden. Het college heeft op grond van het toepasselijke overgangsrecht de besluiten tot wijziging van de voorschriften van de omgevingsvergunning terecht genomen met toepassing van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo). Deze besluiten hebben betrekking op de activiteit milieu als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid onder e, van de Wabo.

De al onherroepelijke omgevingsvergunning voor de activiteit milieu als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, onder e, van de Wabo, wordt op grond van het overgangsrecht gelijk gesteld met een omgevingsvergunning voor een milieubelastende activiteit als bedoeld in artikel 5.1,

tweede lid, onder b, van de Omgevingswet. Als deze uitspraak onherroepelijk wordt, dan geldende de gewijzigde voorschriften als voorschriften verbonden aan de omgevingsvergunning voor de milieubelastende activiteit. Dat volgt uit het overgangsrecht van artikel 4.13, eerste en tweede lid, van de Invoeringswet Omgevingswet.

[Naar inhoudsopgave](#)

Wabo

JnB 2024, 377

MK ABRS, 10-04-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:1364](#)

college van burgemeester en wethouders van Deurne, appellant subs 1.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder e

Wet geurhinder en veehouderij (hierna: Wgv) 2 lid 1, 3

Activiteitenbesluit milieubeheer (hierna: Activiteitenbesluit) 3.115, 3.119

Regeling geurhinder en veehouderij bijlage 1

Verordening geurhinder en veehouderij gemeente Deurne 3

WABO-milieu. OMGEVINGSVERGUNNING MILIEU. GEURHINDER. De Wgv houdt geen rekening met de situatie waarin voor een veehouderij geen vergunningplicht geldt, maar waarin deze wel rechtmatig in werking is onder het Activiteitenbesluit. De Wgv geeft zelf geen handvat om te bepalen wat in die situatie als referentiesituatie moet worden genomen, maar de NvT bij de artikelen 3.115 en 3:119a van het Activiteitenbesluit wel (Stb. 2021, 441). Artikel 3.115 van het Activiteitenbesluit is de equivalent van artikel 3 van de Wgv voor veehouderijen die niet vergunningplichtig zijn en artikel 3.115, tweede lid, onder b, van het Activiteitenbesluit is materieel gezien gelijk aan artikel 3, vierde lid, van de Wgv. Geen grond wordt gezien om het criterium dat in die bepalingen wordt omschreven, anders toe te passen onder de Wgv dan onder het Activiteitenbesluit, zodat de NvT bij het Activiteitenbesluit ook in dit geval van nut is. Hierin staat dat voor de toepassing van artikel 3.115 van het Activiteitenbesluit moet worden gekeken naar de omgevingsvergunning milieu die de inrichting had voor inwerkingtreding van het Activiteitenbesluit en dat verandert pas als een melding van een verandering van de inrichting wordt gedaan.

GEURMETINGEN. De geuremissiefactoren in bijlage 1 bij de Rgv zijn gebaseerd op een bepaald rendement dat in die bijlage is vermeld, in dit geval 45%. Het exclusieve toetsingskader van de Wgv, op grond waarvan moet worden uitgegaan van de vastgestelde geuremissiefactoren, biedt geen ruimte voor het bevoegd gezag om voor te schrijven dat door middel van geurmetingen het rendement van de toegepaste luchtwassers moet worden aangetoond. Ook de rechtbank heeft dan niet de ruimte om een dergelijk voorschrift aan de omgevingsvergunning te verbinden.

GEURBEHEERPLAN. I.c. wordt voldaan aan de Wgv en neemt de geurbelasting op de omliggende woningen af ten opzichte van de in 2009 vergunde situatie. Het is in dit geval niet aannemelijk geworden dat niettemin sprake is van geurhinder bij gevoelige receptoren op grond waarvan een geurbeheersplan zou moeten worden voorgeschreven. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 22 juli 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:1741](#).

Besluit waarbij het college aan [appellante sub 2] een omgevingsvergunning eerste fase verleend voor het uitbreiden van de varkenshouderij. [...]

5. Bij het besluit van 7 mei 2019 en bij het herstelbesluit heeft het college de omgevingsvergunning verleend omdat volgens hem wordt voldaan aan artikel 3, vierde lid, van de Wgv. De toename van de geurbelasting, zoals in dat artikellid bedoeld, heeft het college beoordeeld ten opzichte van de geurbelasting ten gevolge van de op 16 juni 2009 vergunde situatie. Verder is het college ervan uitgaan dat het eerder vergunde veebestand, het veebestand is zoals dat op 16 juni 2009 is vergund.

6. [appellant sub 3] en anderen betogen dat de rechtbank heeft miskend dat de gevraagde omgevingsvergunning niet verleend kon worden. [...]

6.1. De geurbelasting van de varkenshouderij op geurgevoelige objecten in de omgeving mag op grond van artikel 3, eerste lid, van de Wgv, in samenhang gelezen met artikel 6 van de Wgv en artikel 3 van de Verordening geurhinder en veehouderij gemeente Deurne 2015, niet hoger zijn dan 8 odour units per m³ lucht. Niet in geschil is dat in de aangevraagde situatie een hogere geurbelasting optreedt bij de woningen aan de [locatie 2], [locatie 3], en [locatie 4] en de [locatie 5]. De vraag is of met die hogere geurbelasting wordt voldaan aan artikel 3, vierde lid, van de Wgv, zodat de omgevingsvergunning op grond daarvan kon worden verleend, aangezien de door [appellante sub 2] aangevraagde verandering ook een geurbelastingreducerende maatregel omvat, namelijk de installatie van een gecombineerde luchtwasser. Om te bepalen of dat zo is, moet worden vastgesteld hoeveel de toename van de geurbelasting ten gevolge van de aangevraagde wijziging van het aantal dieren bedraagt. Daarvoor moet eerst worden vastgesteld ten opzichte van welke referentiesituatie die toename moet worden berekend. Uit de bewoordingen van artikel 3, vierde lid, van de Wgv, is duidelijk dat daarvoor naar de bestaande vergunning moet worden gekeken. De Wgv houdt daarbij echter geen rekening met de situatie waarin voor een veehouderij geen vergunningplicht geldt, maar waarin deze wel rechtmatig in werking is onder het Activiteitenbesluit. Dat is het geval voor de varkenshouderij van [appellante sub 2], waarvoor in 2013 de vergunningplicht, en daarmee de in 2009 verleende omgevingsvergunning, zijn vervallen. De Wgv geeft zelf geen handvat om te bepalen wat in die situatie als referentiesituatie moet worden genomen. De nota van toelichting bij de artikelen 3.115 en 3:119a (voorheen artikel 6.24s) van het Activiteitenbesluit (Stb. 2021, 441) geeft dat wel. Artikel 3.115 van het Activiteitenbesluit is de equivalent van artikel 3 van de Wgv voor veehouderijen die niet vergunningplichtig zijn en artikel 3.115, tweede lid, onder b, van het Activiteitenbesluit is materieel gezien gelijk aan artikel 3, vierde lid, van de Wgv. De Afdeling ziet geen grond om het criterium dat in die bepalingen wordt omschreven, anders toe te passen onder de Wgv dan onder het Activiteitenbesluit, zodat de nota van toelichting bij het Activiteitenbesluit ook in dit geval van nut is. In die toelichting staat dat voor de toepassing van artikel 3.115 van het Activiteitenbesluit moet worden gekeken naar de omgevingsvergunning milieu die de inrichting had voor inwerkingtreding van het Activiteitenbesluit. Dat verandert pas als een melding van een verandering van de inrichting wordt gedaan. Dat betekent dat het bij de toepassing van artikel 3, vierde lid, van de Wgv gaat om de toename van de geurbelasting in de aangevraagde situatie ten opzichte van de geurbelasting in de situatie die op 16 juni 2009 was vergund. Nadien zijn er namelijk geen veranderingen van de inrichting gemeld. Ook zijn er geen veranderingen geweest waarvoor [appellante sub 2] een melding als bedoeld in artikel 1.10 van het Activiteitenbesluit had moeten doen. Zoals de Afdeling heeft overwogen in de uitspraak van vandaag, [ECLI:NL:RVS:2024:1363](#), hoefde [appellante sub 2] de tijdelijke afwezigheid van dieren in de inrichting niet te melden. Dat betekent dat het college voor de toepassing van artikel 3, vierde lid, van de Wgv terecht de omgevingsvergunning van 16 juni 2009 heeft gebruikt als referentiesituatie. De rechtbank is terecht tot dit oordeel gekomen.

De door [appellant sub 3] en anderen aangehaalde uitspraak van de Afdeling van 28 augustus 2019 [Red.: [ECLI:NL:RVS:2019:2887](#)] maakt dit niet anders. De situatie in die uitspraak was anders dan die hier aan de orde is. In die uitspraak gaat het ook over een veehouderij die geheel onder de werking van het Activiteitenbesluit viel. In dat geval was een melding gedaan van een uitbreiding van het veebestand. Naar aanleiding van deze melding had het bevoegd gezag medegedeeld dat de uitbreiding wettelijk niet was toegestaan en vervolgens is de gemelde uitbreiding nooit gerealiseerd. Later heeft de drijver van die veehouderij een omgevingsvergunning voor een uitbreiding aangevraagd. In de uitspraak is daarover geoordeeld dat bij de toepassing van artikel 3, vierde lid, van de Wgv voor de bestaande geurbelasting niet mocht worden uitgegaan van de gemelde en nooit gerealiseerde situatie maar moest worden uitgegaan van de feitelijk en rechtmatig aanwezige dieren. Dat was in dat geval, net als in het geval in deze procedure, het aantal dieren dat was vergund op het moment dat de vergunningplicht verviel. De overweging in die uitspraak dat moet worden uitgegaan van de feitelijk en rechtmatig aanwezige dieren, moet worden gelezen in het licht van het oordeel van de Afdeling dat niet mag worden uitgegaan van een gemeld veebestand dat daarna nooit feitelijk aanwezig is geweest en ook niet rechtmatig aanwezig kon zijn. Niet in geschil is dat in dit geval de toename van de geurbelasting ten gevolge van de wijziging van het aantal dieren in de aangevraagde situatie niet meer zal bedragen dan de helft van de vermindering van de geurbelasting die het gevolg zou zijn van de toegepaste geurbelastingreducerende maatregel op die referentiesituatie. Daarmee wordt voldaan aan artikel 3, vierde lid, van de Wgv. Dat betekent dat het college de omgevingsvergunning kon verlenen. De rechtbank heeft dus het standpunt van [appellant sub 3] en anderen, dat de omgevingsvergunning niet kon worden verleend met toepassing van artikel 3, vierde lid, van de Wgv, terecht niet gevolgd. Het betoog faalt.

Geurmetingen

7. Het college en [appellante sub 2] betogen dat de rechtbank ten onrechte zelf voorziend vergunningvoorschrift 5.4.4 aan het herstelbesluit heeft verbonden, waarin is bepaald dat [appellante sub 2] binnen 6 maanden na het (al dan niet gedeeltelijk) in gebruik nemen van de stallen, door middel van geurmetingen, uitgevoerd volgens NTA 9065, het rendement van de toegepaste luchtwassers moet aantonen, en deze metingen jaarlijks moet herhalen. [...]

7.1. Zoals de Afdeling eerder heeft geoordeeld in de uitspraak van 22 juli 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:1741](#), volgt uit de artikelen 2, 3 en 10 van de Wgv, in samenhang met artikel 2 van de Regeling geurhinder en veehouderij (hierna: de Rgv), dat het college bij de beoordeling van de aanvraag de geurbelasting moest berekenen aan de hand van de in bijlage 1 bij de Rgv opgenomen geuremissiefactoren en dat de Wgv niet de vrijheid biedt om andere geuremissiefactoren te hanteren. In de uitspraak van 13 december 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:3423](#), heeft de Afdeling geoordeeld dat indien juiste toepassing van de geuremissiefactor uit de Rgv leidt tot een resultaat dat afwijkt van de werkelijke geurbelasting, dat geen reden kan zijn om op dat resultaat een correctie aan te brengen door middel van het verbinden van extra voorschriften aan de vergunning, omdat daarmee feitelijk de Rgv buiten toepassing wordt gelaten. In de uitspraak van 23 december 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:3101](#), heeft de Afdeling de in haar uitspraak van 22 juli 2020 neergelegde rechtsopvatting bevestigd met toevoeging van de nadere precisering dat de Wgv op grond van artikel 2, eerste lid, van die wet weliswaar het exclusieve toetsingskader vormt voor de beoordeling van geurhinder vanwege de stallen van de inrichting, maar dat op grond van het tweede lid het bevoegd gezag bij de beslissing op de aanvraag ook in acht neemt dat in de inrichting ten

minste de voor de veehouderij in aanmerking komende beste beschikbare technieken (BBT) worden toegepast.

De geuremissiefactoren in bijlage 1 bij de Rgv zijn gebaseerd op een bepaald rendement dat in die bijlage is vermeld, in dit geval 45%. [appellante sub 2] en het college voeren terecht aan dat het exclusieve toetsingskader van de Wgv, op grond waarvan moet worden uitgegaan van de vastgestelde geuremissiefactoren, geen ruimte biedt voor het bevoegd gezag om voor te schrijven dat door middel van geurmetingen het rendement van de toegepaste luchtwassers moet worden aangetoond. Ook de rechtbank heeft dan niet de ruimte om een dergelijk voorschrift aan de omgevingsvergunning te verbinden. De uitzondering in artikel 2, tweede lid, van de Wgv - dat wel voorschriften kunnen worden gesteld om te bereiken dat in de veehouderij ten minste de voor de veehouderij in aanmerking komende BBT worden toegepast - biedt in dit geval ook geen ruimte voor het door de rechtbank toegevoegde voorschrift. De rechtbank overweegt weliswaar dat het uitvoeren van één of meer rendementsmetingen aansluit bij BBT 12 en 26 van de BBT-conclusies voor intensieve pluimvee- of varkenshouderij, maar dat betekent nog niet dat die metingen moeten worden voorgeschreven om te bereiken dat de in aanmerking komende BBT worden toegepast. Bovendien is in dit geval BBT 12, en daarmee ook BBT 26, in dit geval niet toepasbaar, zoals hierna onder 8.1 wordt overwogen.

Het betoog slaagt.

8. De rechtbank heeft in de beslissing van de einduitspraak bij het tweede gedachtestreepje het besluit van 7 mei 2019 vernietigd. Bij het derde gedachtestreepje heeft de rechtbank het herstelbesluit vernietigd voor zover het college hierin paragraaf 5.4 van het besluit van 7 mei 2019 heeft ingetrokken en voor zover het college heeft verzuimd om een verplichting op te nemen om periodieke geurrendementsmetingen te laten verrichten. Paragraaf 5.4 van de voorschriften bij het besluit van 7 mei 2019 bevatte de voorschriften 5.4.1, 5.4.2 en 5.4.3. Bij het vierde gedachtestreepje heeft de rechtbank in aanvulling op voorschriften 5.4.1, 5.4.2 en 5.4.3 van het (vernietigde) besluit van 7 mei 2019, het hiervoor besproken voorschrift 5.4.4 aan het herstelbesluit verbonden.

Zowel [appellant sub 3] en anderen als [appellante sub 2] betogen dat deze onderdelen van de beslissing met betrekking tot de voorschriften 5.4.1, 5.4.2 en 5.4.3 niet juist zijn.

[appellant sub 3] en anderen betogen dat de rechtbank in haar beslissing deze voorschriften ten onrechte niet uitdrukkelijk aan het herstelbesluit heeft verbonden, terwijl volgens hen uit de overwegingen van de rechtbankuitspraak volgt dat dat wel de bedoeling van de rechtbank was. Die bedoeling komt volgens hen in de beslissing alleen niet goed tot uitdrukking en daarom verzoeken zij de Afdeling om de voorschriften 5.4.1, 5.4.2 en 5.4.3, zoals die waren verbonden aan het besluit van 7 mei 2019, zelf voorziend te verbinden aan het herstelbesluit.

[appellante sub 2] betoogt dat de rechtbank met de hiervoor aangehaalde onderdelen van haar beslissing niet heeft bewerkstelligd dat de drie vermelde voorschriften aan het herstelbesluit zijn verbonden, ook al zou de rechtbank dat blijkens haar overwegingen hebben beoogd. Volgens haar zijn deze voorschriften bovendien terecht niet aan het herstelbesluit verbonden, omdat deze voorschriften, net zoals het hiervoor besproken voorschrift 5.4.4, het exclusieve toetsingskader van de Wgv doorkruisen. Dat volgt volgens haar uit de uitspraak van de Afdeling van 22 juli 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:1741](https://ecli.nl/RVS:2020:1741).

8.1. Uit de overwegingen 5.6 en 7 van de einduitspraak blijkt dat de rechtbank heeft beoogd om de vergunningvoorschriften 5.4.1, 5.4.2 en 5.4.3, zoals die waren verbonden aan het besluit van 7 mei 2019, aan het herstelbesluit te verbinden. [appellant sub 3] en anderen en [appellante sub 2] voeren terecht aan dat dit niet duidelijk blijkt uit de beslissing van de rechtbank.

[appellante sub 2] voert verder terecht aan dat de rechtbank deze vergunningvoorschriften niet aan het herstelbesluit kon verbinden. De voorschriften 5.4.1, 5.4.2 en 5.4.3, zoals die waren verbonden aan het besluit van 7 mei 2019, gingen over het opstellen en jaarlijks evalueren van een geurbeheersplan, waarin onder meer het nemen en controleren van aanvullende geurreducerende maatregelen moet zijn geregeld. Het opzetten van een geurbeheersplan staat in BBT 12 van de BBT-conclusies voor intensieve pluimvee- of varkenshouderij. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in de hiervoor vermelde uitspraak van 23 december 2020, is BBT 12 alleen toepasbaar in gevallen waar geurhinder bij gevoelige receptoren wordt verwacht en/of is onderbouwd. Als wordt voldaan aan de Wgv is dat in beginsel niet het geval. Zoals hiervoor onder 6.1 is overwogen, wordt voldaan aan de Wgv en neemt de geurbelasting op de omliggende woningen af ten opzichte van de in 2009 vergunde situatie. Het is in dit geval niet aannemelijk geworden dat niettemin sprake is van geurhinder bij gevoelige receptoren op grond waarvan een geurbeheersplan zou moeten worden voorgeschreven. De rechtbank is er ten onrechte van uitgegaan dat de situatie in deze procedure anders is dan die in de uitspraken van 22 juli 2020 en van 23 december 2020 en dat in dit geval wel een geurbeheersplan voorgeschreven had moeten worden. Dit betekent dat de rechtbank ten onrechte om die reden het herstelbesluit gedeeltelijk heeft vernietigd. Het betoog slaagt. [...]

Zie in dit verband ook de samenvatting van de uitspraak van dezelfde datum inzake nr. [ECLI:NL:RVS:2024:1363](#) (JnB 2024, 378).

Overige jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK Rechtbank Midden-Nederland, 13-03-2024, [ECLI:NL:RBMNE:2024:1571](#) (zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje “Omgevingswet” (JnB 2024, 376).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

JnB 2024, 378

MK ABRS, 10-04-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:1363](#)

college van burgemeester en wethouders van Deurne.

Activiteitenbesluit milieubeheer (hierna: Activiteitenbesluit) 1.10

ACTIVITEITENBESLUIT. I.c. is ten onrechte overwogen dat [appellant sub 2] artikel 1.10 van het Activiteitenbesluit heeft overtreden door geen melding te doen. [Appellant sub 2] heeft niet de intentie gehad om de inrichting blijvend te veranderen door minder of geen dieren meer te houden. Daarom hoefde zij de tijdelijke afwezigheid van varkens in de inrichting niet te melden.

Zie in dit verband ook de samenvatting van de uitspraak van dezelfde datum inzake nr. [ECLI:NL:RVS:2024:1364](#) (JnB 2024, 377).

Overige jurisprudentie Activiteitenbesluit:

- ABRS, 10-04-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:1479](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2024, 379

MK Rechtbank Midden-Nederland, 12-03-2024, [ECLI:NL:RBMNE:2024:1494](#)

minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit, verweerder.

Europese Houtverordening 4, 5, 6

Wet natuurbescherming (Wnb) 4.7, 4.8

Regeling natuurbescherming (Rnb) 4.1

NATUURBESCHERMING. HOUTVERORDENING. OVERTREDING. Invordering dwangsom. I.c. wordt geoordeeld dat eiser niet alle stappen van het stelsel van zorgvuldigheid volledig heeft uitgevoerd bij de drie zendingen uit Belarus. Dit levert een overtreding van artikel 6 van de Houtverordening en artikel 4.8, eerste lid, van de Wnb op en eveneens een overtreding van de last onder dwangsom. De omstandigheden die eiser heeft aangevoerd zijn niet aan te merken als bijzondere omstandigheden op grond waarvan geheel of gedeeltelijk van invordering kan worden afgezien.

Zie in dit verband ook de uitspraak van de Rechtbank Noord-Holland van 19-03-2024,

[ECLI:NL:RBNHO:2024:3248](#)

JnB 2024, 380

MK Rechtbank Rotterdam, 25-03-2024, [ECLI:NL:RBROT:2024:3005](#)

minister voor Natuur en Stikstof (minister).

Habitatrichtlijn 2, 3, 4, 6

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.1

NATUURBESCHERMING. WIJZIGINGSBESLUIT HABITATRICHTLIJNGEBIEDEN. Beroep tegen het Wijzigingsbesluit Habitatrichtlijngebieden vanwege aanwezige waarden. Natura 2000-gebieden Voornes Duin en Haringvliet. De rechtbank is van oordeel dat de minister zich bij de voorbereiding van het wijzigingsbesluit kon baseren op de habitattypenkaarten van de provincie Zuidholland, een aanvullend rapport en het rapport van de Vlinderstichting. Er is in algemene zin geen aanleiding voor het oordeel dat de aanwezigheid van toegevoegde habitattypen en soorten op de datum van de oorspronkelijke aanwijzing onvoldoende is komen vast te staan. Op grond van recenter onderzoek kon de minister tot een andere conclusie komen over de aanwezigheid van de bittervoorn op de datum van de oorspronkelijke aanwijzing en mocht hij deze soort uit het aanwijzingsbesluit voor het Natura 2000-gebied "Haringvliet" verwijderen. De minister kon ervan uitgaan dat de bever al op de datum van de oorspronkelijke aanwijzing van het Natura 2000-gebied "Haringvliet" bestendig aanwezig was.

JnB 2024, 381

MK Rechtbank Noord-Holland, 29-03-2024, [ECLI:NL:RBNHO:2024:3135](#)

gedeputeerde staten van Noord-Holland, verweerder.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:3

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.2, 2.3, 2.7, 8.1 lid 2

NATUURBESCHERMING. BEHEERPLAN. AWB-BESLUIT. Vaststelling Natura 2000-beheerplan Oostelijke Vechtplassen 2022-2028. Eiseres is een drinkwaterbedrijf dat water wint in het Natura 2000-gebied Oostelijke Vechtplassen. De onderdelen van het beheerplan waartegen het beroep van eiseres zich richt, zijn geen besluit als bedoeld in artikel 1:3, eerste lid, Awb. De rechtbank verklaart zich daarom onbevoegd.

Zie in dit verband ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kop “Algemeen bestuursrecht” (JnB 2024, 364) en “Omgevingswet” (JnB 2024, 375).

[Naar inhoudsopgave](#)

Erfgoedwet

JnB 2024, 382

MK ABRS, 10-04-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:1508](#)

minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap, nu: zijn rechtsopvolger de staatssecretaris van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap.

Grondwet 5

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:3

Erfgoedwet 3.4, 9.3

ERFGOEDWET. AWB-BESLUIT. Afwijzing verzoek wijzigen Rijksmonumentenregister door het schrappen van 2 panden als monument. De Afdeling ziet aanleiding om terug te komen van wat is overwogen in de uitspraak van 30 september 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:3040](#). Uit de systematiek van de Awb volgt dat indien een ambtshalve beslissing van de staatssecretaris om het register te wijzigen een beschikking is, het verzoek van een belanghebbende om een zodanige beschikking te nemen een aanvraag is in de zin van artikel 1:3, derde lid, Awb. Uit artikel 1:3, tweede lid, Awb volgt dat de afwijzing van een dergelijke aanvraag een beschikking is. Dat in artikel 3.4 Erfgoedwet is bepaald dat de staatssecretaris ambtshalve een besluit kan nemen om het register te wijzigen, maakt dit niet anders. Daarmee wordt niet uitgesloten dat daartoe door een belanghebbende ook een aanvraag kan worden gedaan. De enkele stelling in de MvT bij artikel 3.4 van de Erfgoedwet dat een verzoek niet de status van een aanvraag heeft, is onvoldoende om af te wijken van de systematiek van de Awb. Hierbij is van belang dat het onwenselijk is dat tegen de ambtshalve wijziging van het register bij de bestuursrechter kan worden opgekomen, maar dat tegen de weigering om het register te wijzigen een belanghebbende zich zou moeten wenden tot de burgerlijke rechter.

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje “Algemeen bestuursrecht” (JnB 2024, 361).

[Naar inhoudsopgave](#)

Werkloosheid

JnB 2024, 383

MK CRvB, 04-04-2024, [ECLI:NL:CRVB:2024:691](#)

Raad van bestuur van het Uvw.

Werkloosheidswet (WW) 19 lid 1 aanhef en onder e

WERKLOOSHEID. VERBLIJF BUITEN NEDERLAND ANDERS DAN WEGENS VAKANTIE.

LOCKDOWN CORONACRISIS. De rechtbank heeft met juistheid overwogen dat de omstandigheid dat appellant door de lockdown niet terug kon keren naar Nederland, geen bijzondere omstandigheid vormt die moet leiden tot het buiten toepassing laten van de uitsluitingsgrond van artikel 19, eerste lid, aanhef en onder e, van de WW. Zoals de rechtbank heeft overwogen had de Nederlandse regering voordat appellant naar het buitenland vertrok een advies gegeven om alleen naar het buitenland te reizen als dat strikt noodzakelijk was. Appellant heeft ondanks dit reisadvies en zonder dat de reis strikt noodzakelijk was toch besloten om naar Kenia te reizen. Hiermee heeft hij het risico genomen dat hij mogelijk niet tijdig terug zou kunnen keren naar Nederland.

De tijdelijke maatregel is niet op appellant van toepassing. Die maatregel hield in dat werd afgezien van toepassing van artikel 19, eerste lid, aanhef en onder e, van de WW voor personen die vóór 16 maart 2020 naar het buitenland waren vertrokken. Deze maatregel wordt aangemerkt als buitenwettelijk begunstigend beleid, aangezien de WW – in het bijzonder artikel 19, eerste lid, aanhef en onder e – hiervoor geen grondslag biedt. Naar vaste rechtspraak wordt een dergelijk beleid als gegeven aanvaard en is de door de bestuursrechter te verrichten toetsing beperkt tot de vraag of het beleid op consistente wijze is toegepast. Dat is hier het geval. Appellant is immers niet vóór 16 maart 2020 naar het buitenland vertrokken. Aangevallen uitspraak bevestigt.

JnB 2024, 384

MK CRvB, 04-04-2024, [ECLI:NL:CRVB:2024:672](#)

Raad van bestuur van het Uvw.

Algemeen inkomensbesluit socialezekerheidswetten (AIB) 2:4, 2:11

Wet inkomensvoorziening oudere werklozen (Wet IOW) 10

Collectieve Arbeidsovereenkomst Ziekenhuizen 2017-2019 (activeringsregeling)

WET IOW. OVERIG INKOMEN. Het besluit van het Uvw om de aanvulling die appellant ontvangt uit de activeringsregeling in mindering te brengen op zijn IOW-uitkering blijft in stand.

4.2. Niet in geschil is dat de aanvulling die appellant uit de activeringsregeling ontvangt, overig inkomen is als bedoeld in artikel 10, vierde lid, van de Wet IOW en artikel 2:4, eerste lid, van het AIB. Aan de orde is de vraag of de aanvulling uit de activeringsregeling valt onder één van de onder 3 genoemde uitzonderingsbepalingen.

De uitzonderingsbepaling van artikel 2:4, tweede lid, aanhef en onder b, van het AIB

4.3. In artikel 2:4, tweede lid, aanhef en onder b, van het AIB is bepaald dat een eenmalige uitkering die na beëindiging van de dienstbetrekking aan een werknemer in verband met die beëindiging wordt betaald, niet als overig inkomen wordt beschouwd. De aanvulling die appellant uit de

activeringsregeling ontvangt wordt, anders dan hij stelt, niet beschouwd als een eenmalige uitkering in de zin van artikel 2:4, tweede lid, aanhef en onder b, van het AIB zoals een transitievergoeding. De aanvulling die appellant ontvangt is immers niet eenmalig maar wordt periodiek (maandelijks) en gedurende een bepaalde periode uitgekeerd. Appellant heeft ook niet aannemelijk gemaakt dat de aanvulling in de plaats van een transitievergoeding is gekomen en daarmee vergelijkbaar is met een (over een langere periode verdeelde) eenmalige uitkering die na beëindiging van de dienstbetrekking aan een werknemer in verband met die beëindiging wordt betaald. Dat blijkt niet uit de tekst van de activeringsregeling of uit de tekst van de vaststellingsovereenkomst van 30 april 2019.

De uitzonderingsbepaling van artikel 2:11, aanhef en onder b, van het AIB

4.4. In artikel 2:11 van het AIB is bepaald dat niet als overig inkomen wordt aangemerkt:

- a. een uitkering of toeslag als bedoeld in artikel 2:4, eerste lid, onderdelen h tot en met l of
- b. een uitkering of toeslag die naar aard en strekking overeenkomt met een uitkering of toeslag als bedoeld in onderdeel a. Gelet op de stellingen van appellant is het daarom de vraag of de aanvulling die appellant vanaf de ingangsdatum van zijn IOW-uitkering (2 september 2021) uit de activeringsregeling ontvangt, naar aard en strekking overeenkomt met een IOW-uitkering (als bedoeld in artikel 2:4, eerste lid, aanhef en onder i, van het AIB). Dat is niet het geval. De Wet IOW is, net als de Toeslagenwet en de Participatiewet, bedoeld als een vangnetvoorziening met een minimumbehoeftefunctie. De Wet IOW kent weliswaar, anders dan bij de andere vangnetvoorzieningen, geen vermogenstoets en partnerinkomenstoets, maar heeft wel tot doel een minimuminkomen te bieden ter hoogte van het individueel sociaal minimum (70% van het minimumloon). [...] De aanvulling uit de activeringsregeling is niet bedoeld als minimumvoorziening maar als aanvulling op de WW-uitkering, ter (gedeeltelijke) overbrugging van het inkomensgat dat ontstaat tussen het laatst genoten salaris en de WW-uitkering.² De aanvulling uit de activeringsregeling is dus geen uitkering of toeslag die naar aard en strekking overeenkomt met een IOW-uitkering.

4.5. Dat in de betreffende cao de mogelijkheid is opgenomen dat de aanvulling uit de activeringsregeling na het aflopen van de WW-periode in bepaalde gevallen plaatsvindt op basis van de IOW-uitkering [...], betekent niet dat het Uvw de aanvulling niet als overig inkomen in mindering mag brengen op de IOW-uitkering. Het Uvw is immers gehouden aan wat dwingend is voorgeschreven in artikel 10, vierde lid, van de Wet IOW in samenhang met de van toepassing zijnde bepalingen in het AIB. Voor het Uvw bestaat geen ruimte om hiervan af te wijken. [...]

5. [...] De aangevallen uitspraak, voor zover aangevochten, wordt bevestigd. Dit betekent dat het besluit van het Uvw om de aanvulling die appellant ontvangt uit de activeringsregeling in mindering te brengen op zijn IOW-uitkering, in stand blijft.

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB 2024, 385

MK CRvB, 03-04-2024, [ECLI:NL:CRVB:2024:647](#)

Raad van bestuur van de Svb.

Algemene Kinderbijslagwet (AKW)

KINDERBIJSLAG. De beroepsgrond dat appellante aan de uitspraak van de Raad van 27 juli 2022, [ECLI:NL:CRVB:2022:1878](#), geen verdere aanspraak op dubbele kinderbijslag kan ontlenen dan over het kwartaal waarin de Raad uitspraak heeft gedaan, slaagt. Het geschil dat heeft geleid tot de uitspraak van 27 juli 2022 zag op een afwijzend besluit. Dat neemt niet weg dat het recht op (dubbele) kinderbijslag per kwartaal wordt vastgesteld. De genoemde uitspraak van de Raad heeft dus geen in tijd onbeperkte gelding. Door dubbele kinderbijslag te verstrekken tot en met het kwartaal waarin de Raad uitspraak heeft gedaan, heeft de Svb betrokkene dan ook niet tekort gedaan. Aangevallen uitspraak vernietigd.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Algemene verordening gegevensbescherming

JnB 2024, 386

MK Rechtbank Noord-Nederland, 28-03-2024, [ECLI:NL:RBNNE:2024:1214](#)

minister van Buitenlandse Zaken, verweerder.

Algemene verordening gegevensbescherming (hierna: AVG) 15

Uitvoeringswet AVG (hierna: UAVG) 41 lid 2

AVG. Inzageverzoek ex art. 15 van de AVG inzake individueel ambtsbericht. I.c. betoogt eiser dat de minister zijn inzagerecht uit de AVG ten onrechte heeft beperkt door de identiteit van de vertrouwenspersoon niet kenbaar te maken. Geoordeeld dat de weigering de identiteit van de ontvanger(s) te verstrekken in dit geval onvoldoende is gemotiveerd. Het primaire standpunt van de minister dat er geen plicht is tot het verstrekken van de identiteit van de vertrouwenspersoon is in strijd met de tekst en bedoeling van artikel 15 van de AVG.

[Naar inhoudsopgave](#)

Paspoortwet

JnB 2024, 387

MK ABRS, 10-04-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:1436](#)

minister van Financiën.

Paspoortwet 22, 25, 44, 45

Awb 1:3

PASPOORTWET. PASPOORTSIGNALERING. De Afdeling is thans van oordeel dat volgens de lijn van de bestaande jurisprudentie onvoldoende bestuursrechtelijke rechtsbescherming wordt geboden tegen onrechtmatige paspoortsignalering. Zij is thans van oordeel dat de beslissing van een verzoekende instantie om een verzoek te doen aan de minister van BZK om iemand te signaleren een besluit is in de zin van artikel 1:3 van de Awb. De paspoortsignalering zelf, dus de feitelijke registratie van de betrokkene in het Register, is dat niet.

Paspoortsignalering is geen besluit, verzoek om signalering wel

5.3. De Afdeling is thans van oordeel dat volgens de lijn van de bestaande jurisprudentie onvoldoende bestuursrechtelijke rechtsbescherming wordt geboden tegen onrechtmatige paspoortsignalering. De redenen die ten grondslag liggen aan de paspoortsignalering kunnen namelijk - behoudens een toets aan de hand van het criterium of er gegronde reden is voor twijfel aan de rechtmatigheid van de signalering - niet door de bestuursrechter beoordeeld worden. Dat betekent dat een bestuursrechtelijke mogelijkheid om een paspoortsignalering te toetsen ontbreekt. De Afdeling ziet daarom aanleiding haar rechtspraak aan te passen.

Volgens vaste rechtspraak van de Afdeling (zie bijvoorbeeld de uitspraak van 17 augustus 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:2264](#)) maakt artikel 1:3 van de Awb een onderscheid tussen besluiten en aanvragen, zijnde verzoeken tot het nemen van een besluit. Ook een bestuursorgaan kan een aanvraag indienen. Het verricht dan een op rechtsgevolg gerichte handeling. Uit dit onderscheid kan echter worden afgeleid dat de beslissing van een bestuursorgaan om een ander orgaan te verzoeken een besluit te nemen zelf niet als besluit moet worden aangemerkt. Met het oog op het bieden van effectieve rechtsbescherming ziet de Afdeling aanleiding om in het geval van een signalering op grond van de Paspoortwet hierop een uitzondering aan te nemen. Zij is thans van oordeel dat de beslissing van een verzoekende instantie om een verzoek te doen aan de minister van BZK om iemand te signaleren een besluit is in de zin van artikel 1:3 van de Awb. De paspoortsignalering zelf, dus de feitelijke registratie van de betrokkene in het Register, is dat niet. Hieronder legt de Afdeling uit hoe zij tot dit oordeel is gekomen.

5.4. Het beoogde rechtsgevolg van het getrapte systeem van paspoortsignaleringen is dat het paspoort van de betrokkene uiteindelijk wordt geweigerd of vervallen verklaard, tenzij de betrokkene overeenstemming bereikt met de verzoekende instantie. De weigerende instanties kunnen alleen toepassing geven aan hun bevoegdheid tot weigering of vervallenverklaring van een paspoort als bedoeld in artikel 44, eerste lid, van de Paspoortwet, nadat een verzoekende instantie heeft verzocht om signalering van de betrokkene en dit verzoek heeft geleid tot signalering van de betrokkene. Het rechtsgevolg - de weigering of vervallenverklaring - vindt dus zijn grond in de beslissing van de verzoekende instantie om een verzoek te doen aan de minister van BZK om iemand te signaleren. De verzoekende instantie is het bestuursorgaan dat daadwerkelijk beoogt het paspoort van de betrokkene te laten weigeren of vervallen te laten verklaren en is het ook het bestuursorgaan dat rechtvaardiging van dit beoogde doel inhoudelijk onderbouwt. Daarom is het ook deze verzoekende

instantie waarmee overeenstemming moet worden bereikt om alsnog een paspoort te kunnen krijgen. De beslissing van de verzoekende instantie om een verzoek te doen om iemand te signaleren is gelet op het voorgaande gericht op rechtsgevolg en daarmee een besluit in de zin van artikel 1:3 van de Awb.

5.5. Zoals hiervoor in 5.1 is overwogen geeft de verzoekende instantie, als de gronden voor signalering zijn vervallen, hiervan kennis aan de minister van BZK. De betrokkene kan de verzoekende instantie ook vragen dit te doen. Er is dan sprake van een aanvraag in de zin van artikel 1:3, derde lid, van de Awb. Zoals volgt uit artikel 1:3, tweede lid, van de Awb is ook de afwijzing van een aanvraag een besluit in de zin van dat artikel.

5.6. De minister van BZK treedt op als beheerder van het Register en kan niet zelfstandig een betrokkene in het Register opnemen of een vermelding uit het Register verwijderen. Opname in of verwijdering uit het Register kan alleen op verzoek van een verzoekende instantie. De verzoekende instantie kan en moet toetsen of er daadwerkelijk een grond is voor vermelding in of verwijdering uit het Register. De vermelding van ingediende verzoeken in het Register door de minister van BZK is dus niet zelf gericht op rechtsgevolg en daarom geen besluit in de zin van artikel 1:3 van de Awb. De wijziging van de jurisprudentie ziet dus niet op de benadering die is gevolgd in de uitspraken van de Afdeling van 6 juni 2007 en 30 maart 2011.

5.7. De Afdeling ziet ook geen aanleiding om terug te komen van haar vaste rechtspraak waaruit volgt dat de weigering of vervallenverklaring van een paspoort door de weigerende instantie een besluit is in de zin van artikel 1:3 van de Awb. Zoals de Afdeling heeft overwogen in haar uitspraak van heden, [ECLI:NL:RVS:2024:1438](#), moet bij de weigering van een reisdocument op grond van artikel 22 van de Paspoortwet beoordeeld worden of er gegronde reden is voor twijfel aan de rechtmatigheid van de paspoortsignalering. Daarnaast moet beoordeeld worden of de weigering van het paspoort in een individueel geval tot onevenredige benadeling van de aanvrager leidt. Bij de beoordeling van de weigering van een paspoort worden de redenen die ten grondslag liggen aan de paspoortsignalering - behoudens het geval van gegronde redenen voor twijfel aan de rechtmatigheid van de paspoortsignalering - niet inhoudelijk getoetst. Zoals hiervoor onder 5.4 is overwogen kunnen die redenen getoetst worden bij de beoordeling van een verzoek om signalering door de verzoekende instantie.

De algemene bestuursrechter is bevoegd

5.8. De bevoegdheid om een verzoek om opname in of verwijdering uit het Register te doen volgt uit de artikelen 18 tot en met 25 van de Paspoortwet. Een besluit op een aanvraag om een verzoek tot verwijdering van de signalering is dus een besluit op grond van de Paspoortwet, wat betekent dat de algemene bestuursrechter bevoegd is daarover te oordelen.

JnB 2024, 388

MK ABRS, 10-04-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:1438](#)

minister van Buitenlandse Zaken.

Paspoortwet 22, 44, 45

PASPOORTWET. WEIGEREN PASPOORT. Niet langer geldt dat de minister de verstrekking van het paspoort alleen niet mag weigeren als de signalering evident onjuist is. Beoordeeld moet worden of er gegronde reden is voor twijfel aan de rechtmatigheid van de signalering.

4.1. Een weigering van een reisdocument kan op grond van artikel 22 van de Paspoortwet alleen plaatsvinden als het gegronde vermoeden bestaat dat een persoon zich door verblijf buiten de grenzen van een van de landen van het Koninkrijk aan de wettelijke mogelijkheden tot invordering

van in artikel 22 van de Paspoortwet genoemde verschuldigde gelden zal onttrekken. De wetgever heeft deze bepaling vastgesteld omdat invordering van schulden in het buitenland aanzienlijk problematischer is dan in het Koninkrijk (zie Kamerstukken II 1987/88, 20393, nr. 3, p. 41-44, 49-50 en 63). Ook als de persoon zich al in het buitenland heeft gevestigd, kan het gegronde vermoeden bestaan dat die persoon zich aan de wettelijke mogelijkheden tot invordering van de in artikel 22 genoemde verschuldigde gelden zal onttrekken. Op basis van artikel 25 van de Paspoortwet worden personen op wie dit vermoeden betrekking heeft, opgenomen in een register.

In het Register zijn de gegevens verwerkt van onder meer personen die schulden hebben. Als de gegevens van een persoon staan vermeld in het Register, moet de tot weigering bevoegde autoriteit, in dit geval de minister, zich ervan overtuigen dat de gronden tot weigering nog bestaan. De minister moet dus inlichtingen inwinnen bij de DUO over de actualiteit van het register en het bestaan van de schulden die aan de opname in het Register ten grondslag liggen. Volgens vaste rechtspraak van de Afdeling mag de minister het verstrekken van het paspoort niet weigeren als de vermelding van de betreffende persoon in het Register evident onjuist is (zie bijvoorbeeld de uitspraak van de Afdeling van 28 april 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:897](#)). De Afdeling ziet aanleiding die rechtspraak aan te passen, in die zin dat niet langer geldt dat de minister de verstrekking van het paspoort alleen niet mag weigeren als de signalering evident onjuist is. Beoordeeld moet worden of er gegronde reden is voor twijfel aan de rechtmatigheid van de signalering. Als dat het geval is, mag de minister het verstrekken van het paspoort niet weigeren. [...]

Bij deze uitspraken heeft de Afdeling een [persbericht](#) ("Meer rechtsbescherming bij weigeren paspoort vanwege overheidsschuld") uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Wegenverkeerswet

JnB 2024, 389

MK ABRS, 10-04-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:1486](#)

college van burgemeester en wethouders van Waalre, appellant.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:3, 6:2

Wegenverkeerswet 1994 (Wvw) 15

Besluit administratieve bepalingen inzake het wegverkeer (BABW) 5, 12

Reglement verkeersregels en verkeerstekens 1990 (RVV 1990) 68, 76, 79

WEGENVERKEERSWET 1994. VERKEERSBESLUIT. SYSTEMATIEK BABW. AWB-BESLUIT.

Voor het plaatsen van verkeerslichten bij de fietsersoversteek nabij de Burgemeester

Uijenstraat en het aanbrengen van de stopstrepen, hoefde het college i.c. geen

verkeersbesluit te nemen. Daarmee is de mededeling dat geen verkeersbesluit hoeft te

worden genomen, geen weigering een besluit te nemen. De mededeling dat er verkeerslichten

geplaatst gaan worden moet, gelet op artikel 68, eerste lid, van het Rvv 1990, worden geacht

mede te zijn gericht op het rechtsgevolg dat de in dat artikel genoemde geboden en het daarin

genoemde verbod ter plaatse van kracht worden. Dit betekent dat sprake is van een

publiekrechtelijke rechtshandeling en dat de e-mail een besluit is als bedoeld in artikel 1:3

van de Awb, waartegen bezwaar kan worden gemaakt.

[...] Bij e-mail van [...] (hierna: de e-mail) heeft het college [wederpartij] meegedeeld dat er doseerlichten geplaatst gaan worden bij de fietsersoversteek op de [...] en dat daarvoor geen verkeersbesluit hoeft te worden genomen.

Bij besluit van [...] heeft het college het door [wederpartij] daartegen gemaakte bezwaar niet-ontvankelijk verklaard.

[...] Had het college een verkeersbesluit moeten nemen?

9. Uit het tweede lid van artikel 15 van de Wvw 1994 vloeit geen verplichting voort om een verkeersbesluit te nemen. Hierover zijn partijen het eens.

[...] 11. De in het eerste lid van artikel 15 van de Wvw 1994 genoemde algemene maatregel van bestuur is het Babw (vergelijk onder meer de uitspraak van de Afdeling van 16 maart 2022, [ECLI:NL:RVS:2022:759](#), onder 9). In hoofdstuk II. Verkeerstekens en maatregelen ter regeling van het verkeer, § 1. Verkeerstekens, van het Babw staan de verkeerstekens opgesomd. In artikel 3, aanhef en onder b, worden verkeerslichten genoemd. In artikel 5 wordt voor verkeerslichten verwezen naar de artikelen 68 tot en met 75 van het Rvv 1990. Dat artikel 68, eerste lid, van het Rvv 1990 een gebod en verbod inhoudt, betekent, anders dan de rechtbank heeft geoordeeld, niet dat een verkeersbesluit moet worden genomen. Het college heeft er naar het oordeel van de Afdeling namelijk terecht op gewezen dat verkeerslichten niet worden genoemd in artikel 12 van het Babw. Dat artikel staat in § 4. Plaatsing en verwijdering van verkeerstekens krachtens een verkeersbesluit, van hoofdstuk II van het Babw. De rechtbank heeft met haar enkele verwijzing naar hoofdstuk III, § 3, van het Rvv 1990, deze systematiek van het Babw niet onderkend. De Afdeling overweegt verder dat de stelling van [wederpartij] in zijn schriftelijke uiteenzetting dat de in artikel 12, onder I, van het Babw genoemd doorgetrokken strepen, ook stopstrepen zijn, niet klopt. De Afdeling verwijst daarvoor naar hoofdstuk IV, paragraaf 2, onder 4 en 6, van de Uitvoeringsvoorschriften BABW inzake verkeerstekens. Dit betekent dat het college voor het plaatsen van de verkeerslichten bij de fietsersoversteek nabij de Burgemeester Uijenstraat en het aanbrengen van de stopstrepen, geen verkeersbesluit hoefde te nemen. Daarmee is, anders dan de rechtbank heeft overwogen, de mededeling dat geen verkeersbesluit hoeft te worden genomen, geen weigering een besluit te nemen.

Het betoog is terecht voorgedragen, maar leidt gelet op het hierna volgende, niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak.

[...] Feitelijk handelen

[...] 14. de mededeling dat er verkeerslichten geplaatst gaan worden bij de fietsersoversteek op de Heikantstraat, nabij de Burgemeester Uijenstraat, moet, gelet op artikel 68, eerste lid, van het Rvv 1990, worden geacht mede te zijn gericht op het rechtsgevolg dat de in dat artikel genoemde geboden en het daarin genoemde verbod ter plaatse van kracht worden. Dit betekent dat sprake is van een publiekrechtelijke rechtshandeling en dat de e-mail een besluit is als bedoeld in artikel 1:3 van de Awb, waartegen op grond van de artikelen 7:1 en 8:1 van de Awb bezwaar kan worden gemaakt. De Afdeling wijst ter vergelijking op haar uitspraak van 4 juli 1996, [ECLI:NL:RVS:1996:ZF2254](#). De door het college genoemde uitspraak van 26 mei 2010 gaat over het verwijderen van parkeerplaatsen. Dat is een ander geval, alleen al omdat daarmee geen gebod of verbod van kracht wordt.

[...] 15. Gelet op het voorgaande heeft het college het bezwaar van [wederpartij] ten onrechte niet-ontvankelijk verklaard. [...]

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje “Algemeen bestuursrecht” (JnB 2024, 363).

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet open overheid / Wet openbaarheid van bestuur

JnB 2024, 390

MK ABRS, 10-04-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:1497](#)

burgemeester van Rotterdam.

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 3, 7, 10, 11

WOB. MOTIVERING WEIGERING DOCUMENTEN OPENBAAR TE MAKEN. Gedeeltelijke weigering openbaarmaking documenten inzake een protest tegen racisme. Uit de jurisprudentie kan niet worden afgeleid dat de burgemeester is gehouden [appellant] de geheel gelakte documenten te verstrekken voorzien van de toegepaste weigeringsgronden per onderdeel. Verwijzing naar ABRS 28-02-2018, [ECLI:NL:RVS:2018:666](#), onder 6.1. **ONEVENREDIGE BENADELING. In dit bijzondere geval hoefde de burgemeester niet tot openbaarmaking van document 3 over te gaan. Het belang van de burgemeester om foutieve informatie niet openbaar te maken om verwarring te voorkomen en zo de volksgezondheid te beschermen, mocht hij gelet op de periode waarin het besluit op bezwaar is genomen (COVID-periode) zwaarder laten wegen dan het belang van openbaarheid. **SAMENVATTING.** Voor het oordeel dat de Wob een verplichting kent om een samenvatting te geven van niet-openbaargemaakte documenten, bestaat geen aanleiding.**

[...] Bij besluit van 27 november 2020 heeft de burgemeester naar aanleiding van een verzoek van [appellant] op grond de Wet openbaarheid van bestuur (hierna: Wob) besloten documenten niet, deels of volledig openbaar te maken.

[...] 3. Op 28 augustus 2020 heeft [appellant] de burgemeester verzocht alle documenten openbaar te maken die betrekking hebben op een protest tegen racisme dat plaatsvond op 3 juni 2020 in Rotterdam.

[...] Motivering van de weigering om documenten openbaar te maken

[...] 7.3. De rechtbank heeft terecht overwogen dat de motivering die de burgemeester heeft gegeven in dit geval voldoende inzichtelijk maakt op welke gronden hij openbaarmaking van de documenten of onderdelen daarvan heeft geweigerd. Hierbij neemt de Afdeling in aanmerking dat de documenten integraal geweigerd zijn en de burgemeester op de bij het besluit behorende inventarislijst te kennen heeft gegeven welke weigeringsgronden hij op welke documenten van toepassing heeft geacht. De burgemeester heeft ook te kennen gegeven om welke categorieën documenten het gaat. Daarbij heeft hij onder meer de interne correspondentie en burgerberichten, die in documenten 25 en 26 zijn opgenomen, nader uitgesplitst en op de inventarislijst per document aangegeven welke weigeringsgrond van toepassing is. Naar het oordeel van de Afdeling kan in dit geval uit de categorieën en de omschrijving van de documenten, in samenhang gezien met de aard van de ingeroepen weigeringsgronden en de motivering in het besluit, in voldoende mate worden herleid welke grond de burgemeester op welke documenten of onderdelen daarvan van toepassing heeft geacht. Uit de jurisprudentie kan niet worden afgeleid dat de burgemeester is gehouden [appellant] de geheel gelakte documenten te verstrekken voorzien van de toegepaste weigeringsgronden per onderdeel. Vergelijk daarvoor de uitspraak van de Afdeling van 28 februari 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:666](#), onder 6.1.

[...] Onevenredige benadeling

[...] 10.1. De burgemeester heeft document 3 niet openbaargemaakt omdat daarin informatie is opgenomen die onjuist is. [...]

10.2. De Afdeling is van oordeel dat de burgemeester in dit bijzondere geval niet tot openbaarmaking van document 3 over hoefde te gaan. De Afdeling stelt vast dat openbaarheid de regel is. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (in de uitspraak van 8 februari 2023, [ECLI:NL:RVS:2023:489](#), onder 9), kan de aard van de verzochte informatie meebrengen dat openbaarmaking niet, of niet zonder context, mag plaatsvinden. Het ontstaan van een onjuist of onvolledig beeld zal slechts in bijzondere omstandigheden tot het oordeel kunnen leiden dat sprake is van onevenredige benadeling in de zin van artikel 10, tweede lid, aanhef en onder g, van de Wob. In dit geval acht de Afdeling bijzondere omstandigheden aanwezig. Het besluit op bezwaar dateert van 10 september 2021. Dat was een periode waarin veel beperkende maatregelen golden om de COVID-pandemie te kunnen beteugelen. Er werd in die periode ook desinformatie verspreid. Het belang van de burgemeester om foutieve informatie niet openbaar te maken om verwarring te voorkomen en zo de volksgezondheid te beschermen, mocht hij gelet op de periode waarin het besluit op bezwaar is genomen zwaarder laten wegen dan het belang van openbaarheid. Dat wanneer nu opnieuw verzocht zou worden om dezelfde gegevens, de belangenafweging wellicht anders zou moeten uitvallen, maakt dat niet anders. [...]

[...] Samenvatting van niet-openbaargemaakte documenten

[...] 13.1. Zoals de Afdeling heeft geoordeeld in de uitspraak van 2 november 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:2867](#), kan het verstrekken van de verlangde informatie in een andere dan door de verzoeker gewenste vorm aanvaardbaar zijn, mits dezelfde informatie wordt verstrekt als het geval zou zijn bij verstrekking in de door verzoeker gewenste vorm. Hieruit volgt ook dat, voordat wordt nagedacht over de wijze waarop documenten worden verstrekt, eerst moet zijn besloten tot (gedeeltelijke) openbaarmaking van die documenten. Omdat de burgemeester, zo volgt uit het voorgaande, de burgerberichten niet openbaar hoefde te maken, hoeft niet te worden toegekomen aan de vraag in welke vorm de burgemeester de documenten moest verstrekken. Voor het oordeel dat de Wob een verplichting kent om een samenvatting te geven van niet-openbaargemaakte documenten, bestaat geen aanleiding. [...]

JnB 2024, 391

MK ABRS, 10-04-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:1513](#)

college van burgemeester en wethouders van Rotterdam.

EVRM 6

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 10 lid 1 aanhef en onder c, lid 2 aanhef en onder b en onder g
WOB. BEDRIJFS-EN FABRICAGEGEGEVENS. I.c. heeft het college, gelet op de restrictieve uitleg die aan artikel 10, eerste lid, aanhef en onder c, van de Wob moet worden gegeven, ten onrechte de openbaarmaking van de huurprijzen en contributiebedragen geweigerd. Het is in beginsel mogelijk dat dergelijke informatie als bedrijfs- en fabricagegegevens wordt aangemerkt. De door het college gegeven toelichting biedt daarvoor in dit geval onvoldoende aanknopingspunten. De verenigingen zijn geen commerciële partijen. Niet is gebleken dat zij ter voorkoming van een concurrentienadeel deze informatie geheim willen houden.
ONEVENREDIGE BENADELING. ECONOMISCHE EN FINANCIËLE BELANGEN. REDELIJKE TERMIJN. Het aan artikel 6 EVRM mede ten grondslag liggende algemeen aanvaard rechtsbeginsel van de rechtszekerheid dat meebrengt een geschil binnen een redelijke termijn finaal wordt beslecht geldt ook voor deze Wob-procedure.

[...] 1. [appellant] heeft het college verzocht om informatie over de correspondentie, ondersteuning, contacten en contracten tussen het college en de Vereniging Samenwerking tussen Allochtonen en Autochtonen Rotterdam (Versaar) en de Vereniging Samenwerking Nederlandse en Islamitische jongeren (Versam).

[...] 4.3. Anders dan de rechtbank, is de Afdeling van oordeel dat het college, gelet op de restrictieve uitleg die aan artikel 10, eerste lid, aanhef en onder c, van de Wob moet worden gegeven, ten onrechte de openbaarmaking van de huurprijzen en contributiebedragen heeft geweigerd. Het is in beginsel mogelijk dat dergelijke informatie als bedrijfs- en fabricagegegevens wordt aangemerkt. De door het college gegeven toelichting biedt evenwel onvoldoende aanknopingspunten om in dit geval de huurprijzen en contributiebedragen aan te merken als bedrijfs- en fabricagegegevens. Het college heeft niet aannemelijk gemaakt dat sprake is van een concurrerende markt waarin de verenigingen bedrijfsmatig opereren. De huurprijzen en contributiebedragen zijn daarom geen bedrijfsvertrouwelijke informatie waaruit wetenswaardigheden kunnen worden afgeleid over de financiële bedrijfsvoering van de betrokken verenigingen, die bij openbaarmaking concurrentienadeel kunnen opleveren. Hierin verschilt deze zaak met die waarop de uitspraak van 23 mei 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:1691](#), ziet. Die uitspraak ging over de openbaarmaking van onder andere uurtarieven van adviseurs, die als commerciële partij adviseren bij subsidieaanvragen en die te kennen hadden gegeven bezwaar te hebben tegen de openbaarmaking van die informatie. De verenigingen Versam en Versaar zijn echter geen commerciële partijen. Niet is gebleken dat de verenigingen ter voorkoming van een concurrentienadeel deze informatie geheim willen houden.

[...] 8.2. Zoals de Afdeling onder 4.3. heeft overwogen, heeft het college niet aannemelijk gemaakt dat sprake is van een concurrerende markt waarin de verenigingen bedrijfsmatig opereren. Ook ter zitting bij de Afdeling is het college er niet in geslaagd de vermeende concurrentie inzichtelijk te maken. Het college heeft dan ook niet inzichtelijk gemaakt hoe de openbaarmaking van de huurprijzen en contributiebedragen concurrentienadeel kan opleveren. Het college heeft daarom niet meer gewicht mogen toekennen aan de mogelijk nadelige benadeling van de verenigingen dan aan het belang bij openbaarmaking van de documenten.

[...] 10.2. Naar het oordeel van de Afdeling heeft het college niet aannemelijk gemaakt dat het bekend worden van de huurprijzen zodanig inzicht kan verschaffen in de bij de onderhandelingen ingenomen posities, dat derden in toekomstige gevallen hun positie daarop kunnen afstemmen, waardoor de economische en financiële belangen van de gemeente geschaad kunnen worden. Daarbij neemt de Afdeling in aanmerking dat het college niet aannemelijk heeft gemaakt dat er een concurrerende markt is met partijen die interesse hebben in het betreffende maatschappelijke vastgoed. De enkele stelling dat er in de gemeente meer verenigingen zijn die zich toespitsen op een bepaalde bevolkingsgroep, culturele achtergrond of religie die vergelijkbare diensten leveren, is daartoe onvoldoende. Dat de huurprijs kan worden gerelateerd aan de locatie en grootte daarvan betekent voorts niet dat de onderhandelingsstrategie van de gemeente dermate nadelig wordt beïnvloed dat het college aan diens economische en financiële belangen een zwaarder gewicht mocht toekennen. De huurprijs is immers de uitkomst van een onderhandeling tussen de partijen en is mede afgestemd op de locatie en grootte daarvan, maar ook op de - in dit geval maatschappelijke - bestemming. Dit brengt mee dat de gemeente in andere gevallen tot een andere werkwijze kan besluiten. Het college heeft daarom niet aan de economische en financiële belangen van de gemeente meer gewicht mogen toekennen dan aan het belang bij openbaarmaking van huurprijzen in de documenten. Ditzelfde geldt voor de contributiebedragen, waaruit - volgens het college - de huurprijzen herleid kunnen worden.

[...] 13.1. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in de uitspraak van 20 mei 2009, [ECLI:NL:RVS:2009:BI4558](#), is artikel 6 van het EVRM niet van toepassing op procedures ingevolge de Wob. Binnen de nationale rechtsorde geldt echter ook de rechtszekerheid als algemeen aanvaard rechtsbeginsel dat aan artikel 6 van het EVRM mede ten grondslag ligt. Dit beginsel brengt mee dat een geschil binnen een redelijke termijn finaal wordt beslecht. Omdat van de geldigheid van het uit dit rechtsbeginsel voortvloeiende vereiste binnen de nationale rechtsorde moet worden uitgegaan, geldt dat vereiste ook voor deze procedure. Aangezien dit vereiste ook in artikel 6 van het EVRM is neergelegd, wordt aansluiting gezocht bij de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens over de uitleg van deze verdragsbepaling. Uit deze rechtspraak volgt dat bij overschrijding van de redelijke termijn, behoudens bijzondere omstandigheden, spanning en frustratie als grond voor vergoeding van immateriële schade wordt verondersteld. [...]

JnB 2024, 392

Rechtbank Noord-Holland, 29-03-2024, [ECLI:NL:RBNHO:2024:3145](#)

minister van Infrastructuur en Waterstaat, verweerder.

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 10 lid 1, lid 2, 11

Wet open overheid (Woo) 5.1

WOB. WOO. VERZOEKEN. PRAKTISCHE AANPAK. Wob- en Woo-verzoeken bij diverse ministeries over o.m. coronasteunmaatregelen KLM. I.c. wordt geoordeeld dat het vanuit een oogpunt van efficiënte besluitvorming begrijpelijk is dat bij een zo'n omvangrijk verzoek als dit wordt gekozen voor een aanpak waarbij elk ministerie alleen die documenten beoordeelt die van dat ministerie afkomstig zijn en niet alle documenten die onder het Wob-verzoek vallen die bij het ministerie berusten. Wel moet dit voor eiseres inzichtelijk zijn. Naar het oordeel van de rechtbank had in de rede gelegen dat verweerder in dit geval voor eiseres ook concreet had gemaakt over welke documenten die wel onder hem berusten, toch geen beoordeling is gemaakt, en van welk ministerie dat wel kon worden verwacht.

[...] De praktische aanpak

6.1 De rechtbank is van oordeel dat in een situatie zoals deze waarbij dezelfde Wob-verzoeken bij verschillende ministeries zijn ingediend, een praktische aanpak in de vorm van afstemming tussen de verschillende ministeries in beginsel aanvaardbaar is. Het is vanuit een oogpunt van efficiënte besluitvorming begrijpelijk dat bij een zo'n omvangrijk verzoek als dit wordt gekozen voor een aanpak waarbij elk ministerie alleen die documenten beoordeelt die van dat ministerie afkomstig zijn en niet alle documenten die onder het Wob-verzoek vallen die bij het ministerie berusten. Dit kan leiden tot een snellere besluitvorming. Dat daarvoor toestemming van eiseres een vereiste zou zijn, volgt de rechtbank niet.

Het ontbreken van een volledige inventarislijst

6.2 Wel moet voor eiseres met het oog op de vereiste transparantie inzichtelijk zijn door welk ministerie over de documenten die wel onder verweerder berusten, maar verweerder niet heeft beoordeeld, een beoordeling op grond van de Wob wordt gegeven. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in zaken over de Wob kan het zorgvuldigheidsbeginsel onder omstandigheden vereisen dat een bestuursorgaan bij de verstrekking van de openbaargemaakte stukken duidelijk maakt wat hij heeft verstrekt. Het gaat in dat geval om het bieden van inzicht in de verstrekte documenten. Dat kan worden gedaan door middel van het maken van een inventarislijst maar ook anderszins kan inzicht worden gegeven in de verstrekte stukken. Naar analogie hiervan en in aanmerking genomen dat dus in overleg tussen de betrokken ministeries is gekozen voor de hiervoor beschreven praktische aanpak, had het naar het oordeel van de rechtbank in de rede gelegen dat verweerder in

dit geval voor eiseres ook concreet had gemaakt over welke documenten die wel onder hem berusten, toch geen beoordeling is gemaakt, en van welk ministerie dat wel kon worden verwacht.

6.3 Verweerder heeft allereerst in het verweerschrift ten aanzien van document 2 erkend dat ten onrechte in de inventarislijst behorende bij het bestreden besluit I niet is aangegeven waar de beoordeling van het ministerie van Financiën van dit document is terug te vinden. Verweerder heeft daarnaast ter zitting erkend dat in de inventarislijst behorende bij het bestreden besluit I ten onrechte niet volledig is opgenomen welke documenten wel onder verweerder berusten, maar door een ander ministerie zijn beoordeeld. In de inventarislijst is dit weliswaar aangegeven ten aanzien van document 2, maar volgens verweerder waren er meer documenten die onder hem berusten en door een ander ministerie zijn beoordeeld. Deze beroepsgrond slaagt daarom ten aanzien van het bestreden besluit I.

6.4 In de inventarislijst behorende bij het bestreden besluit II heeft verweerder hier wel aan voldaan. Verweerder heeft immers in de inventarislijst wel aangegeven welke documenten zijn aangetroffen onder verweerder, maar worden beoordeeld door een ander ministerie. Daarbij is ook aangegeven waar die beoordeling van het andere ministerie terug te vinden is. De beroepsgrond slaagt hier daarom niet. [...]

Zie in dit verband ook de uitspraken van dezelfde datum inzake [ECLI:NL:RBNHO:2024:3144](#) en [ECLI:NL:RBNHO:2024:3147](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Medisch advies

JnB 2024, 393

MK ABRS, 08-04-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:1446](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 28

ASIEL. MEDISCH ADVIES. Uit het verslag van het nader gehoor volgt dat er in dit geval aanleiding was om te betwijfelen of de vreemdeling in staat was om zijn asielrelaas naar voren te brengen. Daarom heeft de rechtbank ten onrechte overwogen dat de staatssecretaris geen aanleiding heeft hoeven zien voor nader medisch advies.

3.1. Uit Werkinstructie 2021/12 (hierna: WI 2021/12) volgt dat, als een IND-medewerker twijfelt over de vraag of een vreemdeling kan worden gehoord, terwijl uit het medisch advies blijkt dat dit in beginsel mogelijk is, hij opnieuw de medisch adviseur om advies moet vragen. Daarvoor moet de gehoorambtenaar tijdens het horen alert blijven op signalen dat de vreemdeling niet in staat is zijn asielrelaas naar voren te brengen of vragen daarover te beantwoorden. Zie de uitspraak van de Afdeling van 27 juni 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:2084](#), onder 8.3.

3.2. De Afdeling stelt voorop dat uit het verslag van het nader gehoor blijkt dat de gehoormedewerker zijn best heeft gedaan om de vreemdeling in staat te stellen om zijn asielrelaas naar voren te brengen en vragen daarover te laten beantwoorden. Zoals de rechtbank heeft overwogen heeft de vreemdeling bij de start van het gehoor desgevraagd verklaard dat het goed met

hem ging en dat hij lichamelijk en geestelijk in staat was het gehoor te laten plaatsvinden. Ook heeft de gehoormedewerker de vreemdeling meerdere keren aangespoord om zijn verhaal te doen, een pauze aangeboden, en op een ander moment daadwerkelijk een pauze ingelast. De gehoormedewerker heeft de vreemdeling verder de tijd gegeven toen hij moest huilen. In zoverre is het nader gehoor zorgvuldig verlopen.

3.3. Anders dan de rechtbank heeft overwogen, volgt echter uit het verslag van het nader gehoor dat er in dit geval signalen waren dat de vreemdeling niet in staat was om over zijn asielrelaas te verklaren. De vreemdeling is meermaals begonnen met huilen als hem gevraagd werd naar de directe redenen waarom hij Vietnam heeft moeten verlaten. Daarbij heeft hij telkens te kennen gegeven dat hij hier niet over kan vertellen. De vreemdeling heeft hierdoor geen antwoord gegeven op de vraag waarom hij zijn land heeft verlaten. Hij heeft verder te kennen gegeven dat hij bang en angstig is, dat hij getraumatiseerd is, en dat hij in shock is. Aan het eind van het verslag van het gehoor staat dat de vreemdeling heel hard huilde. De gehoorambtenaar rondt daarna het gesprek af en zegt dat de vreemdeling hulp kan zoeken bij een arts als hij last heeft van angsten. Hoewel naar aanleiding hiervan niet met zekerheid kan worden gezegd dat sprake was van onvermogen om te verklaren aan de zijde van de vreemdeling, had dit wel aanleiding voor de gehoormedewerker moeten zijn om te twijfelen of de vreemdeling in staat was om zijn asielrelaas naar voren te brengen.

3.4. Uit het verslag van het nader gehoor volgt dat er in dit geval aanleiding was om te betwijfelen of de vreemdeling in staat was om zijn asielrelaas naar voren te brengen. Daarom heeft de rechtbank ten onrechte overwogen dat de staatssecretaris geen aanleiding heeft hoeven zien voor nader medisch advies.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB 2024, 394

MK ABRS, 05-04-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:1372](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 94 lid 4

VREEMDELINGENBEWARING. HOREN TER ZITTING. De gewraakte rechter was bevoegd om de zitting van 2 november 2022 te openen en te schorsen. De rechtbank heeft daarmee op de negende dag na ontvangst van het beroepschrift een aanvang gemaakt met het horen op zitting, en heeft de termijn van artikel 94, vierde lid, van de Vw 2000 niet overschreden.

Inleiding

1. De vreemdeling heeft op 24 oktober 2022 beroep ingesteld tegen de maatregel van bewaring. Op 31 oktober 2022 heeft hij de voor de behandeling van zijn beroep aangewezen rechter schriftelijk gewraakt. Deze rechter heeft op 2 november 2022 de al geplande zitting geopend en onmiddellijk geschorst wegens de wraking. Het wrakingsverzoek is op 18 november 2022 afgewezen, waarna een nieuwe zitting plaatsvond op 30 november 2022.

2. Deze uitspraak gaat over de vraag of de gewraakte rechter bevoegd was de zitting van 2 november 2022 te openen en te schorsen en of de rechtbank heeft voldaan aan haar verplichting om de vreemdeling spoedig ter zitting te horen (artikel 94, vierde lid, van de Vw 2000). [...]

4.3. In dit geval is van belang dat het verstrijken van de termijn van veertien dagen als bedoeld in artikel 94, vierde lid, van de Vw 2000, zonder dat een aanvang is gemaakt met het horen van de

vreemdeling, alleen al daarom de maatregel onrechtmatig maakt (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 11 februari 2005, [ECLI:NL:RVS:2005:AT4828](#)). Uit de antwoorden van de Raad voor de Rechtspraak volgt daarnaast dat wrakingsverzoeken die zijn ingediend bij het gerecht van de zittingsplaats Middelburg wegens het ontbreken van een parate wrakingskamer niet op zeer korte termijn kunnen worden afgedaan, maar dat gemiddeld vanaf het wrakingsverzoek in totaal vier weken nodig zijn om erop te beslissen. Ook volgt uit die antwoorden dat bewaringszittingen door logistieke beperkingen alleen op woensdagen kunnen plaatsvinden. Dat betekent in dit geval dat de termijn van veertien dagen waarbinnen de bewaringsrechter een aanvang moet maken met het horen van de vreemdeling op zitting, vanaf de wraking al dreigde te verstrijken. Van de rechtbank kon daarom niet worden verwacht dat zij de beslissing op het wrakingsverzoek afwachtte. Het argument van de vreemdeling dat een andere rechter ingeschakeld had kunnen worden om de zitting van 2 november 2022 voor te zitten, gaat niet op. Vervanging van de gewraakte rechter zou feitelijk neerkomen op diens berusting in de wraking. De beslissing om in de wraking te berusten ligt echter bij de gewraakte rechter zelf en daartoe kan deze niet worden verplicht. De rechtbank heeft daarom terecht overwogen dat het openen en schorsen van de zitting op 2 november 2022 in dit geval geen uitstel duldde.

4.4. Omdat de rechtbank daarmee op de negende dag na ontvangst van het beroepschrift een aanvang heeft gemaakt met het horen op zitting, heeft zij de termijn van artikel 94, vierde lid, van de Vw 2000 niet overschreden (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 17 december 2009, [ECLI:NL:RVS:2009:BK8694](#), onder 2.4). [...]

5. De vreemdeling voert in zijn tweede grief aan dat, ook wanneer de gewraakte rechter bevoegd was een aanvang te maken met het horen op zitting op 2 november 2022, de rechtbank eerder dan op 30 november 2022 het onderzoek ter zitting had moeten voortzetten en niet tijdig uitspraak heeft gedaan.

5.1. Uit de overweging onder 4.1 volgt dat de vreemdeling een recht heeft op een spoedige beslissing op zijn beroep tegen de bewaring. Om die spoedige beslissing te kunnen waarborgen is het noodzakelijk dat het wrakingsverzoek zo spoedig mogelijk wordt afgedaan. In dit geval heeft het te lang geduurd voordat de wrakingskamer had beslist over het wrakingsverzoek en vond daarom de opvolgende bewaringszitting te laat plaats. Uit de door de Raad voor de Rechtspraak gegeven antwoorden volgt, zoals onder 4.3 beschreven, dat wrakingsverzoeken niet op zeer korte termijn kunnen worden afgedaan en dat bewaringszittingen ook beperkt kunnen worden georganiseerd. Dat rechtvaardigt naar het oordeel van de Afdeling echter het tijdsverloop tussen de schorsing van de zitting op 2 november 2022 en de voortzetting ervan op 30 november 2022 onvoldoende. De Afdeling gaat ervan uit dat het wrakingsverzoek in beginsel binnen twee weken na ontvangst had moeten worden afgedaan. De bewaringszitting moest daarna bij de eerstvolgende wekelijkse mogelijkheid, althans zo spoedig mogelijk, worden gehouden. Dat betekent in dit geval dat die zitting uiterlijk op 23 november 2022 had moeten plaatsvinden. De maatregel werd alleen al daarom met ingang van 24 november 2022 onrechtmatig.

JnB 2024, 395

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Roermond, 10-04-2024, [ECLI:NL:RBDHA:2024:5052](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 94 lid 1

VREEMDELINGENBEWARING. De rechtbank zal in deze situatie, waarin zowel door de vreemdeling beroep is ingesteld én een kennisgeving als bedoeld in artikel 94, eerste lid, van de Vw 2000 is ontvangen, uitspraak doen op het ingestelde beroep. Zolang het beroep niet is ingetrokken, zal ook geen separaat zaaknummer worden aangemaakt, maar de kennisgeving in het beroepsdossier worden gevoegd. Indien de rechtbank uitspraak doet op het ingestelde beroep, zal de rechtbank geen nadere uitspraak doen omdat de kennisgeving betrekking heeft op dezelfde oplegging en periode van tenuitvoerlegging van een bewaringsmaatregel. De rechtbank heeft in de uitspraak op het ingestelde beroep dus een rechtmatigheidsbeoordeling verricht en kan dat ook maar éénmaal doen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB 2024, 396

MK ABRS, 10-04-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:1500](#)

minister van Defensie.

Awb 1:3

PROCESRECHT. Tolkenregeling. De afwijzing van het verzoek van appellanten om op enige wijze hun overkomst naar Nederland te faciliteren is een besluit in de zin van artikel 1:3, eerste lid, van de Awb. Er niet één aangewezen bestuursorgaan dat op alle aanvragen in het kader van de Tolkenregeling moet beslissen.

Bij e-mail van 15 maart 2022 heeft de minister het verzoek van appellanten om op enige wijze hun overkomst naar Nederland te faciliteren, afgewezen. [...]

Is de e-mail van 15 maart 2022 een besluit?

4. Partijen zijn verdeeld over het antwoord op de vraag of de e-mail van 15 maart 2022, waarin de minister het verzoek heeft afgewezen, een publiekrechtelijke rechtshandeling is. In de uitspraak van 14 september 2022 [[ECLI:NL:RVS:2022:2592](#)], onder 5.3 en 5.6, heeft de Afdeling overwogen dat een besluit als bedoeld in artikel 1:3, eerste lid, van de Awb een schriftelijke beslissing is van een bestuursorgaan, inhoudende een publiekrechtelijke rechtshandeling. Hoofregel is dat een bestuursorgaan de bevoegdheid tot het verrichten van zo'n rechtshandeling ontleent aan een specifiek wettelijk voorschrift. Op die hoofregel bestaan echter uitzonderingen. In zeer bijzondere gevallen is een beslissing van een bestuursorgaan namelijk ook een besluit in de zin van artikel 1:3, eerste lid, van de Awb als dat bestuursorgaan die beslissing heeft genomen in het kader van een aan dat bestuursorgaan toegekende publieke taak die niet berust op een specifieke bevoegdheidstoekennende publiekrechtelijke grondslag.

4.1. Hier is een soortgelijke situatie aan de orde als bij de speciale voorziening, beschreven in de uitspraak van 14 september 2022, onder 5.7. Ook bij de Tolkenregeling draait het namelijk om personen en hun familieleden die Nederland op de een of andere manier hebben ondersteund bij de missie in Afghanistan en daardoor gevaar lopen. Nederland voelt zich daarom verantwoordelijk voor die personen en hun familieleden. Met het maken van de interne werkafspraken waar de

Tolkenregeling uit bestaat, hebben de betrokken bestuursorganen de publieke taak aan zich getrokken om zich in te spannen voor de veiligheid van die groep.

4.2. Dat de Tolkenregeling niet bestaat uit één brief maar uit een aantal werkafspraken, is in dit verband niet relevant. Dat neemt namelijk niet weg dat de desbetreffende bestuursorganen door uitvoering te geven aan die Tolkenregeling de hiervoor beschreven publieke taak aan zich hebben getrokken. Doordat de uitvoering van de interne werkafspraken voor de betrokken personen grote gevolgen heeft, krijgen die interne werkafspraken externe werking. Ook het feit dat de Tolkenregeling - anders dan de speciale voorziening - niet zonder meer is gericht op het overbrengen van Afghanen naar Nederland en een meer individueel karakter heeft, leidt niet tot een ander oordeel. Als een bestuursorgaan personen in het kader van de Tolkenregeling op andere wijze bescherming biedt, geeft dat bestuursorgaan namelijk ook invulling aan de hiervoor beschreven publieke taak.

4.3. Gelet op het voorgaande heeft de rechtbank niet onderkend dat de e-mail van 15 maart 2022, waarin de minister het verzoek heeft afgewezen, een besluit is in de zin van artikel 1:3, eerste lid, van de Awb.

4.4. De hogerberoepsgrond slaagt.

Welk bestuursorgaan is bevoegd?

5. Naar het oordeel van de Afdeling is er niet één aangewezen bestuursorgaan dat op alle aanvragen in het kader van de Tolkenregeling moet beslissen. Anders dan de speciale voorziening, is de Tolkenregeling namelijk niet beperkt tot de nasleep van de evacuatieoperatie in Afghanistan die is geëindigd op 26 augustus 2021. Op de zitting heeft de minister toegelicht dat het bij de Tolkenregeling kan gaan om verschillende civiele, militaire of politiemissies over de hele wereld en om mensen met uiteenlopende functies die vallen onder de verantwoordelijkheid van verschillende bestuursorganen. Omdat [de vreemdeling] heeft gesteld dat hij als tolk heeft gewerkt voor onder andere het Provincial Reconstruction Team in Uruzgan - werkzaam onder de verantwoordelijkheid van de NAVO - is naar het oordeel van de Afdeling in deze zaak de minister van Defensie het aangewezen bestuursorgaan om een besluit te nemen op de aanvraag.

JnB 2024, 397

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Groningen, 10-04-2024, [ECLI:NL:RBDHA:2024:5059](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 69

Awb 6:11

PROCESRECHT. Verschoonbaarheid overschrijding bezwaar- en beroepstermijn. De rechtbank acht de termijnoverschrijding in het geval van eiseres verschoonbaar. Verder is de rechtbank van oordeel dat de omstandigheden waarin eiseres zich verkeerde tijdens de bezwaarfase van zodanige aard zijn dat het niet indienen van de gronden van bezwaar niet voor haar rekening en risico dient te komen. Dit betekent dat de staatssecretaris haar opnieuw een termijn moet bieden om de gronden van bezwaar in te dienen.

4.2. Een na afloop van de beroepstermijn ingediend beroepschrift wordt niet-ontvankelijk verklaard, tenzij redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat de indiener in verzuim is geweest. Het niet tijdig indienen van een beroepschrift kan niet aan de indiener worden toegerekend als deze daarvan geen verwijt kan worden gemaakt. Dat is in ieder geval zo als moet worden vastgesteld dat er een duidelijke verhindering voor de indiener was om tijdig beroep in te stellen. Daarnaast biedt de term "redelijkerwijs" de bestuursrechter enige ruimte om ook in gevallen waarin sprake is van een slechts geringe verwijtbaarheid met betrekking tot de termijnoverschrijding, deze niet aan de indiener toe te

rekenen. Of sprake is van een geringe verwijtbaarheid is afhankelijk van de omstandigheden van het geval.

4.3. Eiseres stelt zich op het standpunt dat de termijnoverschrijding wegens haar bijzondere kwetsbare situatie niet aan haar kan worden toegerekend. Ter onderbouwing hiervan heeft eiseres een brief van UnLimited Buitengewone hulpverlening overgelegd. Ook heeft de ondergetekende van de brief, tevens huidige hulpverlener van eiseres, ter zitting een verdere toelichting gegeven. Hieruit blijkt dat eiseres psychisch en fysiek kwetsbaar is. Eiseres kampt al jaren met verslavingsproblematiek en is als gevolg hiervan meermaals slachtoffer geweest van misbruik, mishandeling en (andere) onveilige situaties. Ook heeft eiseres verschillende strafrechtelijke incidenten op haar naam staan. Op het moment dat het primaire besluit werd genomen heeft de gemeente direct haar bijstandsuitkering stopgezet. Als gevolg hiervan is eiseres in januari 2022 uit haar toenmalige woning ([adres]) gezet. Eiseres is op straat beland en door haar psychische kwetsbaarheid teruggevallen in haar oude gewoontes. Zij was op dat moment enkel bezig met overleven. Vervolgens is eiseres in een (financiële) afhankelijkheidsrelatie terecht gekomen van een meneer uit Ezinge. De hulpverlening spreekt in dit kader van een instabiele en onveilige situatie. Er zouden meerdere (gewelds)incidenten hebben plaatsgevonden en ook zou haar telefoon telkens worden afgepakt of stukgemaakt waardoor zij slecht bereikbaar is. Na een lange periode van wantrouwen is eiseres inmiddels goed in beeld bij de hulpverlening en is er een vertrouwensband opgebouwd met de huidige hulpverlener van eiseres. Hierdoor is het eiseres ook gelukt om eind 2023 contact op te nemen met een gemachtigde, waarna de gemachtigde direct beroep heeft ingesteld. Eiseres voert aan dat het voor haar gezien de hiervoor omschreven bijzondere persoonlijke omstandigheden niet mogelijk was om binnen de beroepstermijn beroep in te stellen. [...]

Ontvankelijkheid beroep [...]

4.5. De rechtbank overweegt als volgt. Op 30 januari 2024 heeft de grote kamer van het college van het Beroep voor het bedrijfsleven (CBB) een uitspraak gedaan over de beoordeling van een verschoonbare termijnoverschrijding [[ECLI:NL:CBB:2024:31](#)]. Daarin is het beoordelingskader verruimd. Kort gezegd is in die uitspraak bepaald dat meer rekening moet worden gehouden met bijzondere omstandigheden. Bij bijzondere omstandigheden kan het gaan om persoonlijke omstandigheden, bijvoorbeeld psychisch onvermogen, ernstige ziekte, ongeval van de indiener, ziekte of overlijden van iemands naasten of extreme omstandigheden. Als er een duidelijke verhindering was, is het niet tijdig indienen van een beroepschrift niet verwijtbaar en kan dit niet aan de indiener worden toegekend. Maar ook bij geringe verwijtbaarheid is er ruimte om de termijnoverschrijding niet aan de indiener toe te rekenen. Dit dient per individueel geval beoordeeld te worden, waarbij de context van belang is.

4.6. Ter beoordeling van de bijzondere omstandigheden in het geval van eiseres acht de rechtbank de door eiseres overgelegde brief van UnLimiteD Buitengewone hulpverlening en de ter zitting gegeven toelichting van de hulpverlener van eiseres van doorslaggevend belang. De rechtbank ziet in het licht van de recente uitspraak van het CBB en de in rechtsoverweging 4.3. geschetste bijzondere omstandigheden aanleiding om te oordelen dat de termijnoverschrijding niet aan eiseres is toe te rekenen. Dit ondanks een geringe verwijtbaarheid aan de kant van eiseres ten aanzien van het doorgeven van haar op dat moment huidige verblijfsplaats. De rechtbank acht de termijnoverschrijding in het geval van eiseres daarom verschoonbaar.

Niet-ontvankelijkheidsverklaring bezwaar [...]

5.3. Niet in geschil is dat eiseres geen gronden van bezwaar heeft ingediend. Het niet indienen van die gronden van bezwaar komt in beginsel voor rekening en risico van eiseres. In dit geval bestaat er echter aanleiding om af te wijken van dit uitgangspunt. Daarbij neemt de rechtbank in aanmerking dat eiseres psychisch en fysiek kwetsbaar is. Nadat het primaire besluit is genomen, is de bijstandsuitkering van eiseres stopgezet als gevolg waarvan eiseres korte tijd later op straat belande en terugviel in een situatie waarin haar verslaving en overleven de meeste prioriteit hadden. Aangenomen mag worden dat dit gelet op haar kwetsbaarheid het uiterste van haar energie en aandacht zal hebben gevergd. Van belang is verder dat in de omstandigheden waarin eiseres toentertijd verkeerde de Vreemdelingenpolitie kennelijk aanleiding heeft gezien om voor haar een gemachtigde in te schakelen. Dit kan worden gezien als een aanwijzing dat eiseres gelet op haar kwetsbaarheid niet in staat werd geacht zelf de benodigde beslissingen te nemen en daarop te handelen. Deze gemachtigde heeft op enig moment geconstateerd dat er geen contact meer was te krijgen met eiseres waarna de gemachtigde zich heeft teruggetrokken. Het gevolg hiervan was dat de staatssecretaris een herstelverzuimbrieff naar het adres [adres] – waar eiseres dus feitelijk niet meer woonachtig was – heeft verstuurd en er daarna geen gronden zijn ingediend. De rechtbank is van oordeel dat in dit geval de omstandigheden waarin eiseres verkeerde van zodanige aard zijn dat het niet indienen van de gronden van bezwaar niet voor haar rekening en risico dient te komen. Dat betekent dat haar opnieuw een termijn moet worden geboden om gronden van bezwaar in te dienen.

[Naar inhoudsopgave](#)